

မင်းမြတ်သူရ

ရွှေဥဏ်ရှင်

အခန်း(၁)

တစ်နေ့သ၌ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသော
တရုတ်မိသားစုကြီးတစ်စုသည် နှစ်ကူးချိန် အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရန်
အလုပ်ရှုပ်နေကြလေ၏။

ထိုတရုတ်မိသားစုကြီး၏ အကြီးအကဲမှာ ဦးတိတ်ဝွမ်ဆိုသော
တရုတ်တိုင်းရင်းသား ဆေးဆရာကြီးဖြစ်၏။ ဦးတိတ်ဝွမ်၌ ဇနီးနှင့်
သမီးတစ်ယောက်၊ သားတစ်ယောက်ရှိ၏။

ဦးတိတ်ဝွမ်သည် မြို့လယ်ကောင်ရှိ ဆေးတိုက်ကြီးသို့ နေ့စဉ်
သွားရောက်ပြီး ဝေဒနာသည် များကို ကုသပေးလေ့ရှိ၏။

ဦးတိတ်ဝွမ်၏ ဇနီးမှာလည်း မြို့လယ်ဆေးတိုက်ကြီး၌ ကူညီ၍
ကုသပေးတတ်၏။

ယခု ဦးတိတ်ဝွမ်တို့ မရှိက် နှစ်ကူးချိန်အတွက် အိမ်ကြီးကို
ဦးစီးဦးဆောင်ပြု၍ ပြင်ဆင်နေသူမှာ လူယုံတော်ကြီး ဦးချိန်တိဖြစ်၏။

ဦးချိန်တိသည် ဦးတိတ်ဝွမ်၏ လူယုံတော်ကြီးဖြစ်ရုံမက ဦးတိတ်ဝွမ်၏
သားသမီးများကို တရုတ်စာသင်ပေးရသော ဆရာကြီးဖြစ်၏။

ဦးချိန်တိသည် သေချာစွာ သိမ်းဆည်းထားသော ရုပ်ပုံကားချပ်များကို၊
လက်ရေးစာတမ်း များကိုဖွင့်၍ အိမ်နံရံ၌ အလှဆင်လေ၏။

ထိုသို့ အလှဆင်ပြီးနောက် အလုပ်သမားလူငယ်များဘက်သို့လှည့်၍

"ဒီလို ရုပ်ပုံကားချပ်တွေနဲ့ အလှဆင်ခြင်းဟာ အသက်ရှည်ခြင်း၊

ဥစ္စာစီးပွားတိုးတက်ခြင်း နှင့် ပြည့်စုံစေတယ်လို့ ငါတို့ ရှေးဟောင်းတရုတ်တွေက ယုံကြည်ကြတယ်ကွ"

အိမ်နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ကြိုးကြာငှက်ပုံကို ကြည့်၍

"ကြိုးကြာဟာ အသက်ရှည်ခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်းကို ကိုယ်စားပြုတယ်၊

ဟိုဘက်နောက်က နံရံက ဂန္ဓာမာပန်းပွင့်ကြီးကိုလည်း ကြည့်လိုက်စမ်း၊

ဦးပွားဥစ္စာတိုးတက်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ပန်းပဲ"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထို့နောက် ဦးချိန်တီက အိမ်နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပါကွအင်းကို

သူ့ကိုယ်တိုင် တရီ တသေဖြုတ်၍ အဝတ်ဖြင့် သန့်စင်လေ၏ ။

ဦးချိန်တီ ပါကွအင်းကြီးကို သန့်စင်နေပုံကိုကြည့်၍ သုညဆိုသော

ကောင်လေးက

"ဦးချိန်တီ၊ ဒါကြီးက ဘာလဲဟင်၊ တန်ခိုးရှိသလား"

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငှဲ့သောက်လိုက်ပြီး

"မင်းရဲ့ မေးခွန်းဖြေမှာ အတော်ခက်တယ်ကွ၊ ပါကွအင်းကို

ငါတို့တရုတ်တွေက အလွန် အလေးအနက်ထားကြတယ်၊ ဒီပါကွအင်းကို

ဖူးရှိလို့ခေါ်တဲ့ ရှေးဟောင်းသူတော်စင်ကြီးတစ်ဦးက တီထွင်ခဲ့တယ်ကွ၊

ဒီပါကွအင်းမှာ သဘာဝအချင်းအရာရှစ်ခုနဲ့ ယင်ယန်လို့ခေါ်တဲ့ အဖိုနဲ့အမ အမှတ်

တံဆိပ်ပါတယ်၊ ဒီအင်းကိုဆောင်ထားခြင်းအားဖြင့် စုန်းနဲ့ ကဝေတွေရဲ့

လှည့်စားမှုကို အောင်မြင်နိုင်တယ်၊ ကျက်သရေမင်္ဂလာနဲ့လည်း ပြည့်စုံနိုင်တယ်ကွ"

ဟု ရှင်းပြလေ၏ ။

ဦးချိန်တီ၏ စကားကို အိမ်ရှု အလုပ်သမားလူငယ်များက
စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် နားစွင့်ကြလေ ။

ဦးချိန်တီက ဆက်လက်၍ အိမ်နံရံ၌ အနီရောင်စက္ကူပေါ်တွင်
ရွှေရောင်ဖြင့် ရေးဆွဲထားသော မျောက်ရုပ်ကလေးများကို ကပ်ခိုင်းလေ၏ ။

ထိုအခါ စပ်စုတတ်သော သုညဆိုသော ကောင်လေးက
ဦးချိန်တီကိုကြည့်၍

"ဘာဖြစ်လို့ ရွှေရောင်မျောက်ရုပ်လေးတွေ လိုက်ကပ်နေတာလဲ"

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ ဦးချိန်တီက သုည၏ ခေါင်းကိုပုတ်၍

"မင်း အတော်စပ်စုတဲ့ကောင်လေးပဲ၊ ငါတို့ရှေးဟောင်းတရုတ်တွေက
နှစ်တွေကို သတ္တဝါ ဆယ့်နှစ်ကောင်ရဲ့အမည်နဲ့ ကိုက်အောင် မှည့်ခေါ်လေ့ရှိတယ်၊
ဒီနှစ်က တရုတ်မျောက်နှစ်ကွ၊ ဒါကြောင့် မျောက်ရုပ်ကလေးတွေ နံရံမှာကပ်နေတာ"

ဟု ပြောလေရာ စပ်စုတတ်သော သုညဆိုသော ကောင်လေးက

"မျောက်နှစ်ဆိုရင် ဒီနှစ်မှာ မွေးတဲ့လူတွေက မျောက်တွေလို
အဆော့သန်ပြီး ဟိုအပင် ဒီအပင်ကူးမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား"

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ ဦးချိန်တီက သုည၏ ခေါင်းကို
ပုတ်လိုက်ပြန်ပြီး

"မျောက်နှစ်မှာမွေးတဲ့ လူတိုင်း မျောက်တွေလို အဆော့သန်ပါဘူးကွာ၊
ခေါင်းဆောင်မှု အရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်ဝတဲ့လူတွေဟာ မျောက်နှစ်မှာ
မွေးဖွားလေ့ရှိတယ်"

ဟု ပြောလေရာ စပ်စုတတ်သော သုညဆိုသော ကောင်လေးက
ရုပ်ပုံကားချပ်များကို ကြည့်၍

"ဟိုရုပ်ပုံထဲမှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနဲ့ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေတဲ့ လူဝကြီးက

ဘယ်သူလဲ"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက

"ငါတို့တရုတ်တွေနဲ့ ဖိုးသက်ရှည် နတ်မင်းကြီးကွ၊

အန်းကုန်းဘိုးတော်လို့ခေါ်တယ်၊ ဟဲ့ ကောင်လေး . . .တော်တော့ကွာ၊

မေးချင်တာတွေကို နောက်မှမေး၊ အလုပ်လုပ်တဲ့လူတွေ ဆာနေ ပြီ၊ မင်းတို့ကို ငါကိုယ်တိုင်လုပ်ထားတဲ့ ပေါက်စီကျွေးမယ်"

ဟု ဆိုကာ ဦးချိန်တီသည် ခြံဝန်းထဲသို့ဆင်းသွားပြီး ပေါက်စီလုပ်သော ပေါင်းချောင်ကြီး ကို ဖွင့်၍ ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ပေါက်စီ မွှေးရနံ့များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အလုပ်သမားများသည် ပေါက်စီစားရတော့မည်ဆိုသဖြင့် အလွန်ပျော်ရွှင်သွားလေ၏။

အလုပ်သမား လူငယ်များသည် ဦးချိန်တီ၏ ပေါက်စီပေါင်းချောင်အနီးတွင်ထိုင်၍ အငွေ့ တထောင်းထောင်းထနေသော ပေါက်စီများကို တောင်းယူစားသောက်ကြလေ၏။

စပ်စုတတ်သော သုညဆိုသော ကောင်လေးက ပေါက်စီကို ကိုက်လိုက်ပြီး

"အရသာရှိလိုက်တဲ့ ပေါက်စီများ၊ ပေါက်စီစားရင်းနဲ့ သိချင်တာလေးတွေ မေးရဦးမယ်"

ဟု ပြေလေရာ ဦးချိန်တီက လက်ကာပြရင်း

"ဟဲ့ကောင် . . .မင်းရဲ့မေးခွန်းကို ငါကြိုပြီးသိတယ်၊ ပေါက်စီကို

တရုတ်လူမျိုးတွေ ဘယ်အချိန်ကစပြီး တီထွင်စားသောက်ခဲ့သလဲလို့
မေးမယ်မဟုတ်လား"

ဟု ပြောလေရာ သုညက ခေါင်းညိတ်၍

"ဦးချိန်တီက အကြားအမြင်ပေါက်နေပြီနဲ့တူတယ်၊
ကျုပ်ဘာမေးမယ်ဆိုတာ ကြိုပြီးသိနေ တယ်"

ဟု ပြောလေရာ ဦးချိန်တီက သုည၏ ပခုံးကို ပုတ်၍

"မင်းဟာ စပ်စုတတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်၊ စပ်စုခြင်းဆိုတာ
အကျိုးရှိသော စပ်စုခြင်းနဲ့ အကျိုးမရှိသော စပ်စုခြင်းဆိုတာရှိတယ်၊ မင်းရဲ့
စပ်စုခြင်းကတော့ အကျိုးရှိတဲ့ စပ်စုခြင်းတွေ ပါပဲ ကွာ၊ ဗဟုသုတနဲ့ ပြည့်စုံအောင်လို့
အမြဲတမ်းရှာဖွေနေတဲ့သဘောပေါ့၊ ပေါက်စီကို ငါတို့ တရုတ် ဘာသာနဲ့
မန်ထိုလိုခေါ်တယ်၊ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ မန်လူမျိုးတွေနဲ့ ဘုရင်နဲ့ စစ်တပ်ကြီး
ဟာ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြတယ်၊ ဘုရင်နဲ့ စစ်သူကြီးဟာ မန်လူမျိုးတွေကို သို့ပန်းအဖြစ်နဲ့
ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် လာတယ်၊ လမ်းခရီးမှာ အလွန်ရေစီးသန်တဲ့ မြစ်ခရီးကို
ဖြန်သန်းရတယ်၊ ဒီမြစ်ရဲ့ မြစ်စောင့်နတ် ကြီးဟာ အလွန်တန်ခိုးကြီးတယ်၊
လူတွေကို ဖမ်းစားပြီး သေအောင်လုပ်တတ်တယ်ဆိုပြီးတော့
အမည်သတင်းထွက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရင်ရဲ့ စစ်သည်တွေက သူတို့
ဖမ်းဆီးထားတဲ့ မန်လူမျိုး သို့ပန်းတွေရဲ့ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပြီးတော့ မြစ်စောင့်နတ်ကို
ယဇ်ပူဇော်ရမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စစ်သည်တွေရဲ့ အကြီးအကဲ စစ်သူကြီးဟာ
ကြင်နာသနားတတ်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့အတွက် မန်လူ မျိုးတွေရဲ့
ဦးခေါင်းကိုဖြတ်မဲ့အစား သူတို့ရဲ့ ဦးခေါင်းနဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တူအောင်
မုန့်တွေလုပ်ပြီးတော့ နတ်ကို ပူဇော်ပသလိုက်တယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီးတော့
မန်လူမျိုးတွေနဲ့ ဦးခေါင်းနဲ့ ပုံစံတူတဲ့ ပေါက် စီကို လုပ်စားကြတယ်၊ ဒါကြောင့်
ပေါက်စီရဲ့နာမည် မန်ထိုဟာ မန်လူမျိုးများရဲ့ ဦးခေါင်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်"

ဟု ရှင်းပြလေရာ သုညဆိုသော ကောင်လေးက ဦးချိန်တီ၏ ပေါက်စီကို အားပါးတရ ဝါးစားလိုက်ပြီး

"ဦးချိန်တီက ဗဟုသုတ သိပ်ပြီးရှိတာပဲ"

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ရက်နှင့် နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ သူတို့တစ်အိမ်လုံး အလုပ် နှင့် လက် ပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိတော့ချေ။

အမှန်စင်စစ် စပ်စုတတ်သော သုညဆိုသော ကောင်လေးသည် ဦးချိန်တီတို့အိမ်ကြီးမှ အလုပ်သမားမဟုတ်ချေ။

သုညသည် မြို့ပေါ်ရှိ တောက်တိုမယ်ရအလုပ်များကို လှည့်လည် လုပ်ကိုင်ပေးရသော မိဘမဲ့ကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်၏။

ဦးချိန်တီသည် တရုတ်နှစ်သစ်ကူးနေ့များတွင် အလုပ်သမားများ မလိုတော့သဖြင့် သုညအား ခေါ်ယူ၍ ခိုင်းစေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ ခိုင်းစေသောကြောင့် သုညသည် ဦးချိန်တီတို့နေအိမ်မှ နေ့စဉ် မနက်ညစာ ထမင်း စားသောက်ရ၏။ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်အချိန်၌ အန်ပေါင်းများလည်း များစွာရရှိမည်ဟု မျှော်မှန်း ထား၏။

တရုတ်အိမ်ကြီးရှိ အမျိုးသမီးကြီးများသည် နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် ရက်နီးသောအခါ ပွဲတော်၌ စားသောက်ရန် ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဇံကြော်၊ အသားကင်၊ အသားပေါင်း စသော ဟင်းမျိုးစုံကို ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်ကြလေ၏။

ထိုအခါ သုညသည် အိမ်ကြီးနှင့်ဈေးသို့ ခေါက်ခေါက်ခါခါ ပြေး၍ လိုအပ်သည်များကို ဝယ် ပေးရလေ၏။

တရုတ်ကြီး ဦးချိန်တီတွင် ထိုရက်များအတွင်း

မအားလပ်နိုင်အောင်ရှိသဖြင့် စပ်စုတတ် သော သုညကလေးသည် မေးခွန်းများကို မမေးရတော့ချေ။

တရုတ်နှစ်ကူးရန် (၁)ရက်အလိုတွင် တရုတ်ကြီး ဦးချိန်တီက

"ဟေ့ကောင် သုည၊ မင်းအိပ်နေကျနေရာကို ပြန်မနေနဲ့၊ ဒီနေ့ည ငါတို့အိမ်မှာပဲအိပ်တော့"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုနေ့ည အိမ်၌ အလုပ်များမည်ဟု ဆို၏ ။

ထိုအခါ သုညက ဦးချိန်တီအားကြည့်၍

"မြို့ထဲမှာ တရုတ်အိမ်တွေရှိပါတယ်၊ အဲဒီ အိမ်တွေက ဒီအိမ်ကြီးလောက် နှစ်သစ်ကူး အတွက် မပြင်ဆင်ကြဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ"

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက

"နှစ်ကူးအတွက် ပြင်ဆင်တယ်ဆိုတာ ဥစ္စာစီးပွားပြေလည်တာ မပြေလည်တာနဲ့ သက်ဆိုင် တယ်ကွ၊ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင် ဦးတိတ်ဝွမ်ဟာ စီးပွားရေးအလွန်အောင်မြင်ပြီး ငွေကြေးဥစ္စာ လည်း ပြည့်စုံတယ်၊ ဒါကြောင့် နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်အတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြင်ဆင်နိုင်တယ်၊ မင်းသိတဲ့ တရုတ်အိမ်တွေကတော့ စီးပွားရေး အဆင်မပြေတဲ့အတွက် သာမန် လောက်ပဲ ပြုလုပ်ကြတယ်၊ မနက်ဖြန် နှစ်ကူးတဲ့အချိန်ရောက်ရင် ဦးတိမ်ဝွမ်ရဲ့ အိမ်ကို သူ့ရဲ့ တရုတ် အမျိုးနွယ်ဝင်တွေ အများကြီး လာကြမှာကွ၊ အဲဒီ ကျရင် မင်းမျက်စိနောက်မှာသေချာ တယ်"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ ဦးချိန်တီသည် ၎င်းတွင်

သိမ်းဆည်းထားသော ဗျောက်အိုး များကို ထုတ်၍ နောက်တစ်နေ့ နှစ်သစ်ကူး အခါသမယ၌ ဖောက်ရန် ကြံစည်ထား၏။

သုညသည် ဗျောက်အိုးများကိုကြည့်၍

"ဟား . . .ဟား . . .မနက်ဖြန်ဆိုရင် ပျော်စရာကြီးပေါ့"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးချိန်တိက ခေါင်းညိတ်၍

"ငါတို့တရုတ်တွေဟာ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်၊ ဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲ၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေမှာ ဗျောက် ဖောက်ပြီးတော့ ကျင်းပလေ့ရှိတယ်"

ဟု ပြောလေရာ သုညက ဦးချိန်တိကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

"ခင်ဗျားတို့တရုတ်တွေဟာ အတော်ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ လုပ်ကြတယ်၊ ဘာလို့ ဗျောက် အိုးကို တဒိုင်ဒိုင်း ဖောက်ရတာ လဲ"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးချိန်တိက

"ဗျောက်အိုးဖောက်တယ်ဆိုတာ မကောင်းတဲ့ နာနာဘာဝသရဲတစ္ဆေတွေကို မောင်းထုတ် တာတွေ၊ ငါတို့ တရုတ်တွေဟာ သရဲသစ္ဆေတွေကို ဗျောက်အိုးနဲ့ဖောက်ပြီး မောင်းထုတ်လို့ရ တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်"

ဟု ပြောလေရာ သုညက

"ကျုပ်တို့မြန်မာတွေလည်း ဒီလို အယူအဆရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မြို့ထဲကလူတွေ သရဲတစ္ဆေတွေကို မောင်းထုတ်ဖို့ဆိုပြီး သံပုံးတီးတာပေါ့"

ဟု ပြောလေရာ တရုတ်ကြီး ဦးချိန်တိက သုည၏ ပခုံးကို ပုတ်၍

"မင်းမဆိုးဘူး၊ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုနဲ့ တရုတ်ယဉ်ကျေးမှုကို ယှဉ်တွဲပြီး
မြင်တတ်သားပဲ"

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ တခြားသောမြို့များတွင်
နေထိုင်သော ဦးတိတ်ဝွမ်၏ အမျိုးများသည် ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်၍
ကားများ၊ ရထားလုံးများဖြင့် တဖွဲဖွဲရောက်ရှိ လာ၏။

ထိုအခါ ဦးတိတ်ဝွမ်၏ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဆွေမျိုးများဖြင့်
ပြည့်နှက်သွားလေ၏။ ဆရာကြီး ဦးတိတ်ဝွမ်သည် သူ၏ ဆွေမျိုးများအား
အနီရောင်စာအိတ်လေးများ ဝေပေးလေ၏။

ဆွေမျိုးများသည် ထိုစာအိတ်များကို ရရှိသောအခါ ဝမ်းသာအားရ
အော်ဟစ်ကြလေ၏။

တရုတ်ကြီး ဦးချိန်တီသည် ထိုမြင်ကွင်းကို ငေးမောကြည့်နေသော
သုညကိုကြည့်၍ အနီရောင်စာအိတ်လေးတစ်အိတ်ကို ယူလာပေးလေ၏။

ထိုစာအိတ်လေးကို သုညက ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်နေစဉ် ဦးချိန်တီက

"အမ်ပေါင်းလေကွာ၊ မင်းအတွက်"

ဟု ပြောလေရာ သုညသည် ဝမ်းသာအားရ စာအိတ်ကို
ဖွင့်ကြည့်သောအခါ ငွေ (၅)ကျပ် ကို တွေ့ရလေ၏။

သူသည် ငွေ (၅)ကျပ်ရရှိသဖြင့် အလွန်အံ့ဩဝမ်းသာသွားပြီး

"ဝမ်းသာလိုက်တာဗျ၊ ငွေ (၅)ကျပ်ကြီးများတောင်၊ ငွေ (၅)ကျပ်ဆိုရင်
ကျုပ်အတွက် (၁)လစာ ကောင်းကောင်းဖူလုံသွားပြီ"

ဟု တွေးရင်း ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ထားသော
လူများအားလုံးကို စာအိတ်အနီ လေးများကမ်းနေသော ဦးတိတ်ဝွမ်ကို ကြည့်၍

အလွန်အံ့ဩနေမိ၏။

မိမိ၏ စာအိတ်ထဲတွင် ငွေ (၅)ကျပ်ပါရှိ၏။ အခြားသော စာအိတ်များထဲတွင်လည်း ငွေများစွာ ပါရှိမည်ထင်၏။

ထို့ကြောင့် ဦးချိန်တီအား ကပ်၍ တီးတိုးမေးမြန်းကြည့်သောအခါ ဦးချိန်တီက ခေါင်းညိတ်၍

"စာအိတ်ထဲမှာ ငွေ (၅)ကျပ်ကနေ (၁၀)၊ (၁၅)ကျပ်လောက်ထိပါတယ်"

ဟု ပြောလေရာ သုညသည် အလွန်အံ့ဩသွားပြီး

"အမလေး မနည်းပါလားဗျာ၊ ဒီလောက်လူတွေအများကြီးကို ဒီလောက်များတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ဝေပေးနေတာ ဦးတိတ်ဂွမ်ကြီးက အလွန်ချမ်းသာလို့ပေါ့နော်"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက ခေါင်းညိတ်၍

"ဦးတိတ်ဂွမ်က မြို့လယ်ကောင်မှာ အလွန်အောင်မြင်တဲ့ တရုတ်တိုင်းရင်းဆေးခန်းကြီးကို ဖွင့်ထားတာကွ၊ သူ့ရဲ့ဝင်ငွေဟာ အလွန်ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးတိတ်ဂွမ်ဟာ စိတ်တိုင်းကျ လှူဒါန်းပေးကမ်းနိုင်တာပေါ့"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သုညသည် ဦးတိတ်ဂွမ်၏ ဘဝကို အလွန်အားကျသွားလေ၏။

ဦးတိတ်ဂွမ်ကြီးသည် နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်၌ သူ၏ အိမ်သို့လာသော လူများကို အစားအသောက်များ အလှူအပယ် ကျွေးမွေး၏။

ဆွေမျိုးများကို ဘဲကင်တစ်ကောင်စီပေး၏။ ထို့အပြင်

ဆွေမျိုးများသာမက အနီးအနားပတ် ဝန်းကျင်ရှိ လူငယ်လူရွယ်များကိုလည်း
ပုဆိုးတစ်ထည်ဆီ လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးလေ၏။

သုညသည် ဦးတိတ်ဝွမ်ကြီးပေးသော ပုဆိုးသုံးထည်အထိ ရရှိ၏။

သုညသည် ဦးတိတ်ဝွမ်ကြီး၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို

အလွန်အားကျကျေနပ်မိ၏။

ဦးတိတ်ဝွမ်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝလွန်းပေစွ။ ဤမျှများပြားသော
လူများကို အစားအသောက်များ အလှူအပယ် ကျွေးမွေးနိုင်၏။

ဦးတိတ်ဝွမ်အိမ်၌ ချက်ပြုတ်သောသူများသည် နေ့ည မီးမပြတ်စေဘဲ
ဟင်းလျာအမျိုးမျိုး စီမံချက်ပြုတ်နေကြ၏။

လာသမျှ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းများကိုလည်း အနီရောင်
စာအိတ်ကလေးများ ဝေငှပေး လေ၏။ ထိုသို့ ဝေမျှပေးကမ်းနေသည့်တိုင်
ဦးတိတ်ဝွမ်ကြီးသည် မျက်နှာတစ်ချက်မှ ပျက်သည် မရှိ။

မိမိမြင်တွေ့ဖူးသော မြန်မာလူမျိုး အလှူရှင်များသည် အလှူကို
မီးခိုးတိတ်ကျွေးမွေးပြီး ညနေစောင်း အလှူပြီးဆုံးသောအခါ ကျသင့်ငွေများကို
တွက်ချက်၍ ငြင်းခုန်ကာ၊ ရန်ပွဲများဖြစ်ပွား ခြင်း၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး
ငြူစူစောင်းမြောင်းခြင်း၊ အလှူအတွက် ပိုက်ဆံအကုန်အကျများသဖြင့်
ကြွေးတင်သွားခြင်း စသည်တို့ကို ကြုံတွေ့ဖူး၏။

ယခု ဦးတိတ်ဝွမ်ကြီး၏ နှစ်သစ်ကူးစားပွဲသောက်ပွဲများသည်
အလွန်များပြားသလောက် ဦးတိတ်ဝွမ်ကြီးသည် မျက်နှာတစ်ချက် မချွတ်ယွင်းဘဲ
ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေလေ၏။

ဦးတိတ်ဝွမ်ကြီးကဲ့သို့ မိမိကြွယ်ဝချမ်းသာလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်း။
ယခုတော့ စားဝတ် နေရေးအတွက် တစ်နေကုန် ရုန်းကန်ပြေးလွှားနေရ၏။

နေ့စဉ် ထမင်းနပ်မှန်စေရန် အလုပ်ခိုင်းမည့်အိမ်များကို လှည့်လည် ရှာဖွေနေရ၏။ နဖူးမှ ချွေး၊ ခြေမကျအောင် ကြိုးစားရုန်းကန်နေရ၏။

ဤသို့ကြိုးစားရုန်းကန်သော်လည်း ထမင်းနပ်မှန်သောနေ့များ မြောက်မြားစွာရှိ၏။ သုညသည် ထိုအချိန်မှစ၍ တရုတ်ကြီး ဦးတိတ်ဝွမ်၏ အိမ်၌ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသော်လည်း ပျော်ရွှင်ခြင်းမရှိတော့ချေ။

သူသည် ချမ်းသာခြင်းနှင့် ဆင်းရဲခြင်းအကြောင်းကိုသာ တွေးနေလေ၏။
။ ထိုသို့လေးနက် သော အကြောင်းအရာကို စဉ်းစားဆင်ခြင်နေသဖြင့် သူ၏ အလုပ်များ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်နေ လေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကိုကြည့်၍ တရုတ်ကြီး ဦးချိန်တီက

"ဟကောင် . . . မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ စိတ်နဲ့အလုပ်နဲ့ မကပ်ဘူး၊ အလွဲလွဲ အချော် ချော်ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာလဲ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်မှာ ဦးတိတ်ဝွမ်ဆီကိုလာတဲ့ တရုတ်မချောချော လေးတွေကို မြင်ပြီးတော့ မင်း စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေလို့လား၊ သွားမစနဲ့မောင်ရေ၊ သူတို့က တရုတ် အချင်းချင်းတွေပဲ စိတ်ဝင်စားကြတာ"

ဟု နောက်ပြောင်လေ၏။ ထိုအခါ သုညက ခေါင်းခါယမ်းင

"တရုတ်မလေးတွေ ချောတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်မဝင်စားပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားတွေးတောစရာ တစ်ခုဖြစ်နေလို့ပေါ့"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

"မင်း ဘာကိုစဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ဒါဟာ မင်းဘဝရဲ့ ပြောင်းလဲမှု အစပဲကွ"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သုညက ဦးချိန်တီကိုကြည့်၍

"ကျုပ်စဉ်းစားနေတာကို ဦးချိန်တီသိတယ် ဟုတ်လား ဘာလို့သိတာလဲ"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးချိန်တီကြီးက တဟဲဟဲ ရယ်မော၍

"ဟဲ . . .ဟဲ . . .ဟဲ . . . မင်းပဲ ငါ့ကို ပညာရှိကြီးလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ၊

ငါဟာ ပညာရှိမို့လို့ မင်းရင်းထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ ကြိုသိနေတာပေါ့၊

မင်းဟာ မိဘမဲ့ကလေးဘဝနဲ့ မြို့ပေါ်မှာ သူတစ်ပါးရဲ့ ခိုင်းစေခြင်းကို

လုပ်ကိုင်ခဲ့ရတယ်၊ နေ့စဉ် ထမင်းနပ်မှန်ဖို့အတွက် မြို့သူတွေရဲ့ ခိုင်းစေတဲ့

တောက်တိုမယ်ရအလုပ်လေးတွေကို လုပ်ကိုင်ပေးရတယ်၊ မင်းဟာ သူ တစ်ပါးရဲ့

အခိုင်းခံ၊ အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးတိတ်ဂွမ်ရဲ့

အိမ်ကိုရောက်တော့ မင်းဘဝမှာ ပထမဆုံး ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို မြင်တွေ့ရတယ်၊

ဦးတိတ်ဂွမ်ရဲ့ ငွေကြေးအသုံးအစွဲရက်ရောမှု၊ ဦးတိတ်ဂွမ်ရဲ့ ဆွေမျိုးတွေရဲ့

ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေကိုမြင်ပြီး မင်း ဟာ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကို မြင်တွေ့ရတဲ့

တောတွင်းသား အရိုင်းအစိုင်းတစ်ယောက်လိုဖြစ်သွား တယ်ကွ၊ မင်းဘဝမှာ

ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်ခြင်း၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း၊ ပြည့်စုံကြွယ်ဝခြင်းတွေကို စပြီး

မြင်တွေ့ရတယ်၊ ဒီအခါမှာ မင်းဘဝနဲ့ သူတို့ဘဝ အလွန်ကြီးမားတဲ့

ကွာဟမှုကြီးတွေကို မင်း သွားမြင်တယ်၊ သူတို့ဘဝကိုလည်း အလွန်အားကျ

ကျေနပ်သလိုဖြစ်သွားတယ်၊ မင်းရဲ့ အင်မတန်နိမ့်ပါးလှတဲ့ ဘဝကိုလည်း

သိမ်ငယ်သလိုခံစားရတယ်၊ သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် တောင်

ချမ်းသာကြွယ်ဝကြတာလဲ၊ သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ငွေတွေကို

သုံးစွဲနိုင်ရတာ လဲ၊ ငါကတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဆင်းရဲနေရတာ လဲ၊

ငါ့ဘဝမှာ ငွေ (၁)ကျပ်ကို တောင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မကိုင်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ဦးတိတ်ဂွမ်တို့

ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေကျတော့ အားလုံးငွေကြေး ဥစ္စာ

ကျိကျိတက်ချမ်းသာကြတယ်၊ ဒါဟာ ရှေးဘဝရဲ့ အတိတ်ကံကြောင့်လား၊ ငါ့ဘဝက

ကံကြမ္မာ ဆိုးဝါးလိုက်တာ စသည်ဖြင့် မင်းရင်ထဲမှာ အတွေးအမျိုးမျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတယ် မဟုတ်လား"

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေရာ သုညသည် ဦးချိန်တီကို အလွန်အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

"ဦးချိန်တီက ပညာရှိကြီးဆိုတာ အမှန်ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာကို တစ်လုံးမှ မလွဲအောင် ပြောပြနိုင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေမှန်းလဲတောင် ကျုပ်ကိုယ် တိုင် သေသေချာချာ မသိဘူး၊ အခု ဦးချိန်တီပြောပြမှ ကျုပ် သေသေချာချာ နားလည်သွားပြီ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဘဝက ဘာတွေလုပ်လုပ် ဆင်းရဲတာပဲ၊ ဒီလူတွေဘဝက ဘာဖြစ်လို့ ဒီ လောက်တောင်ချမ်းသာကြတာလဲ၊ သူတို့နဲ့ကျုပ် လူချင်းအတူတူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ကွာဟနေတာလဲ၊ ကျုပ်ဘဝတော့ ပင်ပန်းဆင်းရဲလိုက်တာ၊ ထမင်းနှစ်နပ်စားဖို့အတွက် တစ်နေ့ ကုန် ပင်ပန်းခံလိုက်ရတာ ၊ သူတစ်ပါးရဲ့အနိုင်ကျင့်စော်ကားမှုကိုလည်း အောင့်အီးသည်းခံနေရ တယ်၊ ဦးတိတ်ဝွမ်တို့ ဆွေမျိုးအသိုင်းဝိုင်းတွေအားလုံးကြည့်ရတာ ကိုယ့်စိတ်ခံစားမှုအတိုင်း နေ ထိုင်ကြတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငဲ့ကွက်စရာမလိုဘူး၊ သူများမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးတော့ အောင့်အီး သည်းခံနေစရာမလိုဘူး၊ ဒါဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ဘဝလဲ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးပြောတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ သူတို့ရဲ့ဘဝမျိုးပဲလို့ ကျုပ်ထင်လိုက်မိတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ဦးချိန်တီက သုည၏ ပခုံးကိုပုတ်၍

"မင်းရဲ့ခံစားချက်ကို ငါ နားလည်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါဟာ တော်ရုံလူငယ်တွေမှာ ဖြစ်ပေါ်တတ် တဲ့ စိတ်ဓာတ်မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကြီးပွားချမ်းသာမဲ့ လူငယ်တွေမှသာ ဒီလိုအတွေးမျိုး ဖြစ်ပေါ်တတ် တယ်၊ မင်းဟာ မီးခဲပြာဖုံးနေတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းဘဝ တစ်လျှောက်လုံး သူတစ်ပါး အခိုင်းခံဘဝနဲ့ အမှောင်ဖုံးလွှမ်းခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တရုတ်နှစ်သစ်ကူးအချိန်အခါမှာပဲ မင်းဘဝမှာ

ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ အမှောင်တွေ လွင့်ပြယ်ပြီး အလင်းရောက်လာတယ်။ မင်းဟာ အလင်းရောင်ကို ဒီနေ့ ကစပြီး မြင်တွေ့ရပြီ။ အလင်းရှိတဲ့နေရာကို မင်းရောက်အောင်သွားဖို့ အားထုတ်ရမယ်"

ဟု ပြောလေရာ သုညက ဦးချိန်တီကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်၍

"ကျုပ်က အလင်းရှိတဲ့ နေရာကို ရောက်အောင်သွားရမယ် ဟုတ်လား၊ အလင်းရှိတဲ့နေရာ ကို ကျုပ်လိုလူတစ်ယောက် သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ကျုပ်မွေးကတည်းက အမှောင်လွှမ်းတဲ့ဘဝမှာ ပဲ နေခဲ့ရတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ဦးချိန်တီက

"အမှောင်လွှမ်းတဲ့ ဘဝမှာပဲ နေခဲ့ရတဲ့လူဟာ တစ်သက်လုံး အမှောင်ထဲမှာပဲ နေရမှာလားကွ၊ အလင်းထဲကို မထွက်ရတော့ဘူးလား၊ မင်းမထွက်ရဲလို့ပါကွာ၊ ထွက်ရဲရင် ထွက်လို့ ရပါတယ်"

ဟု ပြောလေရာ သုညက ဦးချိန်တီ၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍

"ကျုပ် မထွက်ရဲလို့ဟုတ်လား၊ ကျုပ် ဘာလို့ မထွတ်ရဲတာလဲ၊ ကျုပ်မှာ သတ္တိမရှိလို့လား"

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက

"မင်းရင်ထဲမှာ သတ္တိတွေ ရှိပြီးသားပါ၊ ဒီသတ္တိတွေ ပေါ်လာအောင် နှိုးဆွပေးဖို့လိုတယ်၊ အဲဒီ လိုနှိုးဆွတဲ့လူဟာ ငါပဲဖြစ်မယ်၊ မင်းသတ္တိရှိစမ်းပါ၊ မင်း အလင်းထဲကို ထွက်ရပ်လိုက်ပါ၊ အမှောင်ထဲမှာပဲ ပုန်းအောင်းပြီးတော့ ငိုညည်းမနေပါနဲ့၊ မင်းမှာ ပင်ကိုယ်ဗီဇရှိတယ်၊ ပါရမီရှိတယ်၊ စွမ်းအားရှိတယ်လို့ ငါယုံတယ်"

ဟု ပြောလေရာ သုညသည် ဦးချိန်တီ၏ စကားကို နားထောင်၍

အလွန်စိတ်အားတက်ကြွ သွားပြီး

"ကျုပ်လို မိမရှိ ဖမရှိ၊ သူတစ်ပါးခိုင်းဖက်၊ လက်ထဲမှာ ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိတဲ့ ကောင်က သူတို့လို အလင်းရောင်ထဲက ဘဝမျိုးကို ရနိုင်တယ်ဟုတ်လား ဦးချိန်တီရယ်၊ ဟုတ်မှလည်းလုပ် ပါ၊ ကျုပ်မှာ ဘာအရည်အချင်းမှလည်း မရှိဘူးဗျ၊ ပညာလည်းမတတ်ဘူး၊ မိဘရဲ့ ရာထူးဂုဏ်ရှိန်လည်း မရှိဘူး၊ ဥစ္စာဓနလည်း မရှိဘူး၊ မြန်မာစာကို ရေးတတ် ဖတ်တတ်ရုံလောက်ပဲရှိတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ဦးချိန်တီက

"ဒီမှ သုည၊ မင်းမြဲမြဲမှတ်တမ်း၊ လောကမှာ လူကြံလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ဆိုတာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ကြတာကွ၊ လူဟာ ကိုယ်ရည်ရွယ်ထား သလောက်ပဲ ဖြစ်ကြတယ်၊ မင်းဟာ ကူလီဘဝကို ရည်ရွယ်ထားရင် ကူလီပဲဖြစ်မှာပဲ၊ သူဌေးကြီး ဘဝကို ရည်ရွယ်ထားရင် သူဌေးကြီးဖြစ်နိုင်တယ်ကွ"

ဟု ပြောလေရာ သုညသည် ဦးချိန်တီ၏ မျက်နှာကို မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

"လူဟာ ကိုယ်ရည်ရွယ်ထားတဲ့အတိုင်းဖြစ်တယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ကူလီဘဝ ကို ဘယ်ရည်ရွယ်မလဲဗျ၊ သူဌေးကြီးဘဝကို ရည်ရွယ်မှာပေါ့"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ဦးချိန်တီက

"ရည်ရွယ်ပေါ့ကွာ၊ သူဌေးကြီးဘဝကို မင်းရည်ရွယ်ရင် သူဌေးကြီးဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် လူတွေဟာ ရည်ရွယ်ချက်မမှားဖို့ လိုတယ်၊ ကူလီဘဝကို ရည်ရွယ်ရင် ကူလီပဲဖြစ်မယ်၊ လန်ချား သမားဘဝကို ရည်ရွယ်ရင် လန်ချားသမားပဲ ဖြစ်မယ်၊ သူဌေးသူကြွယ်ကြီးဘဝကို ရည်ရွယ်မှ

သူဌေးသူကြွယ်ကြီးဖြစ်တာကွ"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သုညက လက်သီးဆုပ်၍

"ဒါဆိုရင် သူဌေးကြီးဖြစ်ဖို့ လွယ်လွယ်လေးပဲဗျ၊

သူဌေးကြီးဖြစ်ဖို့ရည်ရွယ်လိုက်ရုံနဲ့ သူဌေး ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ ဦးချိန်တီပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ကျုပ်တို့မြို့ကလူတွေ ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေတဲ့လူ တွေ အများကြီးပဲ၊ သူဌေးဖြစ်တဲ့လူက နည်းနည်းလေးပဲရှိတယ်၊ သူတို့ဟာ ဘာဖြစ်လို့ သူဌေးဖြစ်ဖို့ မရည်ရွယ်ကြတာလဲ"

ဟု ပြောလေရာ ဦးချိန်တီက တဟားဟားရယ်မော၍

"ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . . ရှင်းရှင်းလေးပေါ့ကွာ၊ သူတို့က သူဌေးဖြစ်ဖို့ မရည်ရွယ်တဲ့ အတွက် သူဌေးမဖြစ်တာပေါ့ကွာ၊ သူဌေးဖြစ်ဖို့ ရည်ရွယ်တဲ့သူဟာ သူဌေးဖြစ်မှာ အသေအချာပဲ"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သုညက ဦးချိန်တီ၏ မျက်နှာကို မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

"လူတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ သူဌေးဖြစ်ဖို့ မရည်ရွယ်ကြတာလဲ၊ ရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်ချင် တာကို ဆိုလိုတာပဲ၊ သူဌေးမဖြစ်ချင်တဲ့လူ ရှိပါ့မလားဗျ၊ ဘယ်သူက ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေချင်ပါ့ မလဲ"

ဟု ပြောလေရာ ဦးချိန်တီက ခေါင်းခါယမ်း၍

"မင်းရဲ့ အယူအဆမှားနေတယ်ကွ၊ ဖြစ်ချင်တာနဲ့ရည်ရွယ်တာမတူဘူး၊ လူတိုင်း လူတိုင်း ဟာ သူဌေးဖြစ်ချင်သလားမေးရင် ဖြစ်ချင်တယ်လို့ပြောကြလိမ့်မယ်၊ ဥပမာ - မင်းနားလည် အောင် ပြောရရင် ဆင်းရဲသားနှစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုပါစို့၊ ဆင်းရဲသားနှစ်ယောက်အနက်

တစ်ယောက်က ခေါက်ဆွဲကို စားချင်စိတ်ရှိတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က
ခေါက်ဆွဲစားဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်။ ခေါက်ဆွဲစားချင်စိတ်ရှိတဲ့သူဟာ
ခေါင်ဆွဲစားချင်ရုံပဲ စိတ်မှာဖြစ်ပေါ်မယ်။ ခေါက်ဆွဲစားဖို့အတွက်
ကြံစည်အားထုတ်မှုတွေ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျန်တဲ့
ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ကတော့ ခေါက်ဆွဲ စားချင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ရှိတဲ့အတွက်
သူဟာ နေ့စဉ် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်လို့ရတဲ့ လုပ်ငယ်က ငွေပို
ငွေလျှံလေးတွေရအောင် ကြိုးစားပြီးစုဆောင်းမယ်။ ဒီလိုစုဆောင်းပြီး
(၁၀)ရက်ပြည့်တဲ့အခါ ခေါင်ဆွဲတစ်ထုပ်ကိုဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံရတာ နဲ့
ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကိုသွားပြီး ခေါက်ဆွဲတစ်ထုပ်ဝယ်ပြီး မြိန် ရည်ယှက်ရည်စားတယ်။
ဒါကြောင့် ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ဖြစ်ဖို့ရည်ရွယ်တာနဲ့ မတူဘူးကွ"

ဟု ပြောလေရာ သုညက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

"ဦးချိန်တီပြောတာ ကျုပ်နားလည်သလိုရှိတယ်"

ဟုပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက ဆက်လက်၍

"လူဆင်းရဲတွေအားလုံး လူချမ်းသာတွေရဲ့ အပြုအမူကို ကြည့်ပြီးတော့
သူတို့လိုဖြစ်ချင် ကြတယ်။ လူချမ်းသာတွေစီးတဲ့ အဖိုးတန်ကားကြီးတွေကို
စီးချင်တယ်။ လူချမ်းသာတွေရဲ့ ကြီးမား ခန့်ထည်တဲ့ အိမ်ကြီးတွေမှာ နေချင်တယ်။
လူချမ်းသာတွေလိုပဲ ငွေကို အတိုင်းအဆမရှိ သုံးချင် ကြတယ်။ မြို့တစ်မြို့ကို
လူချမ်းသာတွေရဲ့ကားကြီး ဝင်လာမယ်ဆိုရင် မြို့မှာရှိတဲ့ ဆင်းရဲသား တွေက
ဝိုင်းအုံကြည့်ပြီးတော့ အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေးကြမယ်။ ကံကောင်းတဲ့ လူတွေများ
အခုဘဝ မှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ပြည့်စုံလိုက်တာ၊ ငါတို့ကျတော့ နဖူးကချွေး
ခြေမကျအောင် အလုပ်လုပ် တာတောင်မှ ထမင်းနပ်မမှန်ချင်ဘူး လို့ပြောကြတယ်"

ဟု ပြောလေရာ သုညက ဝင်ရောက်၍

"အဲဒီ လို လူတန်းစားတွေထဲမှာ ကျုပ်လည်းပါတယ်ဗျ၊ ချမ်းသာတဲ့ လူတွေမြင်တိုင်း အတိတ် ကံကောင်းလိုက်တာလို့ ချီးကျူးအားကျမိတယ်၊ ကျုပ်တို့ကျောင်းက ဆရာတော်ကြီး ကလည်း ဒီလိုပဲ ဟောခဲ့တာကို"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက

"အတိတ်ကံကိုပဲ ကြည့်ပြီးတော့ ငါတို့ အတိတ်ကံမကောင်းလို့ ဆင်းရဲရပါတယ်ကွာဆိုပြီး ထိုင်နေလို့မရဘူးကွ၊ ကံဆိုးတာ အလုပ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ အလုပ်ကောင်း ကောင်းလုပ်တဲ့ လူဟာ ကံကောင်းလာမှာပဲတဲ့၊ အဲဒီ စကားကို ငါ့အနေနဲ့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ လက်မခံ ပေမဲ့ ကံဆိုတာ အလုပ်လို့ပဲ သဘောထားပြီး ဘဝကို ရုန်းကန်သင့်တယ်၊ အတိတ်ဘဝက ကံ မကောင်းခဲ့ဘူးဆိုပြီး ဒီတိုင်းထိုင်နေရင် ပိုပြီးတော့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတော့မှာပေါ့"

ဟု ပြောလေရာ သုညက ဝင်ရောက်၍

"ဘဝကို ကြိုးစားပြီး ရုန်းကန်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်လောက် ဘဝမှာ ကြိုးစားရုန်းကန်တဲ့ လူ ရှိပါ့မလားဗျာ၊ ကျုပ်အတွက် မနက်ဖြန်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မသေချာဘူးဗျ၊ ဒီနေ့ အိမ်ခေါင် မိုး မိုးမယ်ဆိုရင် ဒီနေ့အလုပ်ရှိတယ်၊ မနက်ဖြန်ခေါင်မိုးပြီးသွားရင် အလုပ်မရှိတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ မြို့စွန် မျာ အလှူရှိတယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန်အတွက် သေချာရင် သေချာမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလှူပြီးသွားတဲ့ နေ့မှာတော့ ကျုပ်အတွက် အလုပ်မရှိပြန်ဘူး၊ ကျုပ်အတွက် မနက်ဖြန် ဘယ်လိုစားရမလဲဆိုတဲ့ ကိစ္စကို အမြဲစဉ်းစားနေရတယ်၊ ဒီလိုစားဖို့ အတွက်လည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေရ တယ်၊ သူတစ်ပါးတွေရဲ့ အထင်သေး အမြင်သေးတာကို ခံရတယ်၊ အနှိမ့်ချခံရတယ်၊ ဘဝမှာ တစ်ခါတစ်ရံတော့ စဉ်းစားမိတယ်၊ စားဖို့သောက်ဖို့တောင် ကြိုးစားရုန်းကန်နေရတာ သူတစ်ပါး တွေလို အတတ်ပညာသင်ယူဖို့၊

လေ့လာစူးစမ်းဖို့အခြေအနေ ကျုပ်မှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ကျုပ်ဘဝမှာ
ထမင်းစားဖို့အတွက် သိပ်ပြီး ကြိုးစားရုန်းကန်နေရတာ ပေါ့၊ မျက်စိနဲ့နားကို
အမြဲဖွင့်ပြီးတော့ အလုပ် ရှိမဲ့နေရာကို ရှာရတယ်၊ ငါ့အတွက် အလုပ်ဟာ
ထမင်းဆိုတဲ့မူနဲ့ အလုပ်ရှိတဲ့ နေရာကို မုဆိုးက သားကောင်ကို ချောင်းသလို
ချောင်းနေရတယ်၊ ကျုပ်ဘဝမှာ တစ်ချိန်လုံး ကြိုးစားရုန်းကန်နေရတာပဲ၊ အဲဒီ လို
ကြိုးစားရုန်းကန်ရလွန်းလို့ ကျုပ်နဲ့ ရွယ်တူလူငယ်တွေရဲ့ဘဝကို သိပ်အားကျတာ
ပေါ့၊ သူတို့ဟာ မိဘချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့အတွက် အချိန်တန်ရင်
စက်ဘီးကိုယ်စီစီးပြီးတော့ ကြက် တောင်ရိုက်ကြတယ်၊ ဘောလီဘော
ကစားကြတယ်၊ ရွယ်တူမိန်းကလေးတွေရှေ့မှာ အဝတ်စား လှလှလေးဝတ်ပြီး
ဟန်ရေးပြာကတယ်၊ မြို့ပေါ်က မိန်းကလေးတွေကလည်း သူတို့လို ကြွယ်ဝ
ချမ်းသာတဲ့လူအချင်းချင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန်
ဂရုတစိုက်ရှိကြတယ်၊ တုံ့ပြန်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့လို
ဆင်းရဲသားနင်းပြားတွေအတွက်ကတော့ သူတို့နဲ့ အဝေး ကြီးပါ၊ ကျုပ်တို့ကို
ဖုတ်လေတဲ့ငပိ ရှိတယ်လို့တောင် မအောက်မေ့ပါဘူး၊ အဲဒီ တုန်းက ကျုပ်နဲ့ ရွယ်တူ
လူငယ်တွေရဲ့ ဘဝကိုမြင်တော့ သူတို့ဘဝကို အားကျလိုက်တာ၊ ကျုပ်ဘဝကတော့
တစ်ချိန်လုံး ကြိုးစားရုန်းကန်နေရတာ ပဲ၊ သူတို့ကတော့ အချိန်တန်ရင်
ဘိုင်စကယ်လေးတွေစီး ပြီးတော့ ကြက်တောင်ရိုက်လိုက်၊
ဘတ်စ်ကတ်ဘောကစားလိုက်နဲ့ ပျော်ရွှင်နေလိုက်ကြတာ ကျောင်းတွေလည်း
တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း အောင်မြင်ကြတယ်၊ ကျောက်ကပြီးသွားရင်းလည်း
အရာရှိကြီးတွေ ဖြစ်ဦးမယ်၊ အရာရှိကြီးတွေ ဘဝရောက်တဲ့အခါမှာလည်း
စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက သူတို့ရဲ့ ရာထူးအဆင့်အတန်းနဲ့ လိုက်ဖက်ညီအောင်
ပြည့်စုံကြဦးမယ်၊ သူတို့နားမှာလည်း ချော မောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတွေ
ဝိုင်ဝိုင်းလည်နေဦးမယ်၊ ကျုပ်တို့ဘဝမှာတော့ တစ်မြို့လုံးရှိ ခိုင်းဖက်
ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဘယ်သူမှလည်း အထင်မကြီးဘူး၊ ကျုပ်လောက်ဘဝကို
ကြိုးစားရုန်းကန်တဲ့ သူ ရှိပါ့မလား၊ ဦးချိန်တီပြောတော့ ဘဝမှာ

ကြိုးစားရန်ကန်တဲ့သူဟာ တစ်နေ့ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ဘဝကို ရောက်မယ်ဆို၊ တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ ရှေးဘဝက ကံနဲ့ဆိုင်တယ် ထင်ပါတယ်။"

ဟု ပြောလေရာ ဦးချိန်တီက သုည၏ ပခုံးကိုပုတ်၍

"ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဒီလိုအယူအဆမျိုးကို ကိုင်ဆွဲထားမယ်ဆိုရင် တစ်သက်လုံး ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ဘဝကို ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူများနောက်လိုက်ဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်ရလိမ့် မယ်၊ မင်းရဲ့ အယူအဆက မကောင်းမြင်အယူမဆကွ၊ အပျက်ကို တွေးရင်တော့ အပျက်ပဲဖြစ် လိမ့်မယ်၊ မင်းကို ငါပြောမယ်၊ မြဲမြံမှတ်ထား၊ လူဟာ ကိုယ့်မှာ ကြီးပွားချမ်းသာချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရင် ရှိသလောက် ပြည့်စုံချမ်းသာမယ်၊ မင်း ဒီဘဝကို တကယ်ရောက်ချင်သလား၊ ရောက် ချင်ရင် ငါမရောက်ရောက်အောင် ကူညီပြီး ပို့ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့စကားကို ယုံယုံကြည်ကြည် နဲ့ နားထောင်ရမယ်၊ ဒီလိုနားထောင်ခဲ့ရင် မင်းကိုကြီးပွားချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးဘဝကို ရောက်အောင်လုပ်ပေးဖို့ ငါတာဝန်ယူတယ်၊ မင်းလုပ်ရမှာက တစ်ခုတည်းရှိတယ်၊ ငါ့ရဲ့ စကားကို ယုံယုံ ကြည်ကြည်နဲ့ နားထောင်ဖို့ပဲ။"

ဟု ပြောလေရာ သုညက ဦးချိန်တီ၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်၍

"ဦးချိန်တီကို ကျုပ်ယုံကြည်တယ်၊ ဦးချိန်တီဟာ ဘယ်တော့မှ မုသားပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပေးလည်း စေတနာထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးချိန်တီရဲ့စကားကို ကျုပ်မြေဝယ်မကျ နားထောင်မယ်၊ ကျုပ်ကို သူဌေးကြီးဖြစ်အောင်သာ ကူညီပေးပါ။"

ဟု ပြောလေရာ ဦးချိန်တီက သက်ပြင်းချ၍

"တကယ်တော့ မင်းကို ငါက လမ်းပြရုံပဲပြလိုရတာ ပါ၊ သူဌေးဖြစ်အောင် တကယ်လုပ်ရ မှာက မင်းကိုယ်တိုင်ပါ၊ မင်းကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ တိမ်မြုပ်နေတဲ့ အစွမ်းအစတွေကို ထုတ်ပြီး သူဌေး ဘဝကိုရောက်အောင်

ကြိုးစားရုန်းကန်ရမယ်၊ မင်းကို ငါ အရေးကြီးဆုံး ပြောချင်တာတစ်ခုကတော့ ကြိုးစားရုန်းကန်ခြင်းဆိုတာ မင်းသေသေချာချာ နားလည်ဖို့ပဲ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းကို သွားကြည့် စမ်းပါ။ အလုပ်နဲ့လက်မပြတ်အောင် ထမ်းပိုးနေတဲ့ကူလီတွေဟာ ဘဝတိုပွဲဝင်နေတဲ့လူတွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ မှန်ကန်တဲ့ ကြိုးစားရုန်းကန်သူတွေ မဟုတ်ကြဘူး၊ ကြိုးစားခြင်းနဲ့ ဘဝတိုက်ပွဲ ဝင်ခြင်းဟာ မတူဘူး၊ မင်းဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူတစ်ပါးခိုင်းဖတ်ဘဝနဲ့ ကျင်လည်ခဲ့ရတယ်၊ အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါဟာ ကြိုးစားရုန်းကန်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဟာ ဘဝတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေတာ၊ ကြိုးစားရုန်းကန်ခြင်းနဲ့ ဘဝတိုက်ပွဲဝင်ခြင်းကို ကွဲပြားအောင် သိဖို့လိုတယ်"

ဟု ပြောလေရာ သုညက သက်ပြင်းချ၍

"ဦးချိန်တီပြောတဲ့ ဘဝတိုက်ပွဲနဲ့ ကြိုးစားရုန်းကန်မှုကို ကျုပ် ကွဲပြားအောင် မသိဘူး"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက

"မင်းမသိလည်း ငါသိအောင် ရှင်းပြမှာပါကွာ၊ ဘဝတိုက်ပွဲဆိုတာ ဘဝမှာ ရင်ဆိုင်လာရတဲ့ ပြဿနာတွေကို ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့အတွက် ဘဝမှာ ဆက်ပြီးတော့ ရှင်သန်နိုင်အောင် တိုက်ပွဲဝင် ခြင်းပဲ၊ ဘဝရဲ့ အခက်အခဲတွေ၊ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေကြားမှာ ရုန်းကန်ခြင်းပဲ၊ ဘာနဲ့တူလဲဆိုတော့ ပင်လယ်ပြင်မှာ သင်္ဘောပျက်တဲ့အခါ ရေထဲမှာ မနစ်သွားအောင် ကူးခတ်နေခြင်းဟာ ဘဝ တိုက်ပွဲနဲ့ ဆင်ဆင်တူတယ်၊ ကြိုးစားရုန်းကန်ခြင်းကတော့ ရေထဲမှ မနစ်အောင် ကူးခတ်နေရုံနဲ့ မရဘူး၊ ကမ်းကိုရောက်မဲ့ အခွင့်အလမ်းကို ကူးခတ်ရင်းနဲ့ ရှာဖွေရတယ်၊ အရပ်လေးမျက်နှာ ကမ်းနဲ့ အနီးဆုံး ဘယ်နေရာမှာ ရှိနိုင်မလဲ၊ ပင်လယ်ထဲမှာ မျောပါနေတဲ့ သစ်သားစည်တွေ၊ ရေမှာ မမြုပ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို

ရှာဖွေပြီးတော့ ကမ်းကိုရောက်ဖို့ ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကယ်တင်မဲ့
သင်္ဘောလာရင်တွေ့ဖို့ နည်းလမ်းရှာကြတဲ့လူဟာ ကြိုးစားရုန်းကန်ခြင်းနဲ့တူတယ်။
ဘဝမှာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲတွေကို မသေရုံတမယ် ရုန်းကန်ပြီး
ထမင်းစားဖို့လောက် အလုပ်လုပ်တဲ့ လူကို ဘဝတိုက်ပွဲဝင်တယ်လို့ဆိုချင်တယ်။
ဘဝမှာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲတွေကို ကျော်ဖြတ် ဖို့အတွက် နည်းစနစ်တွေနဲ့
စီမံကိန်းတွေချထားပြီး စနစ်တကျ ကျော်ဖြတ်ခြင်းကို ကြိုးစားရုန်းကန်
ခြင်းလို့ခေါ်တယ်။"

ဟု ပြောလေရာ သုညက

"ဦးချိန်တီပြောတာ ကျုပ် နားလည်သလိုတော့ရှိလာပြီ"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက

"မင်းဘဝမှာ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ကို တကယ်လိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့
ငါပြောတဲ့စကားကို လိုက်နာဖို့စဉ်းစားပေါ့။"

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ သုညက ဦးချိန်တီ၏ ပခုံးကို ကိုင်၍

"ကျုပ်ဘဝမှာ ဆင်းရဲတွင်းနက်လှပါတယ်။ တစ်သက်လုံးလည်း
သူများခိုင်းဖက်ဘဝနဲ့ နေခဲ့ ရတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်ချမ်းသာချင်စိတ် ဖြစ်သွားပြီ။
တကယ်ကို ချမ်းသာချင်တာပါ။ ဒါကြောင့် ဦးချိန်တီပြောတဲ့စကားတွေကို
လိုက်နာမယ်။ ကျုပ်ဘဝမှာ ဒီထက်ပိုပြီးဆင်းရဲစရာ အကြောင်းမရှိ တော့ပါဘူး။
ဒီထက်ပိုပြီးလည်း ဒုက္ခဆင်းရဲတွေ့စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်ဘဝမှာ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အမြတ်တွေချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် ဦးချိန်တီရဲ့ စကားကို လိုက်နာမယ်။ ကျုပ်ကို
ချမ်းသာ အောင်သာ နည်းပေးလမ်းပြလုပ်ပါ။"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက လက်သီးဆုပ်၍

"ချမ်းသာဖို့ဆိုတာ အတွေးအခေါ် ဒဿနတွေ၊ တရားဓမ္မတွေ ရှာဖွေတာထက်စာရင် အင်မတန်လွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါကွာ၊ လောကမှာ အင်မတန်ညံ့ဖျင်းတဲ့လူတွေတောင် ကံကြမ္မာ က အကျိုးပေးရင် ကြီးပွားချမ်းသာတတ်ပါတယ်၊ မင်း တကယ်ရည်မှန်းချက်ထားပြီး ကြိုးစားရန် ကန်မယ်ဆိုရင် ချမ်းသာဖို့အတွက် ငါ အာမခံပါတယ်၊ မင်း သေချာပေါက် သူဌေးကြီးဖြစ်ရမယ် ကွာ"

ဟု ပြောလေရာ သုညက ဦးချိန်တီ၏ မျက်နှာကို ဝမ်းသာအားရကြည့်၍

"ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထလာတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တကယ့်ကို သူဌေးကြီး ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ဘဝက သေမထူး၊ နေမထူး ဘဝဗျ၊ သူများရဲ့ အောက်မှာ နင်းပြားဘဝနဲ့ နေတာထက်စာရင် သူဌေးကြီးဖြစ်မှ ကောင်းမယ်၊ ကျုပ်ကို သူဌေးကြီး ဖြစ်အောင် ကူညီဖြစ်အောင် ကူညီပေးပါဗျာ"

ဟု ပြောလေရာ ဦးချိန်တီက

"မင်းကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမယ်လို့ ငါပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ သူဌေးဖြစ်ဖို့အတွက် အလွယ်ဆုံးနည်းလမ်းလေးတွေကို ငါပေးမယ်၊ ဒီနည်းလမ်းလေးတွေက ဘယ်သူမဆို လုပ်နိုင် တယ်ကွ လူတွေဟာ မလုပ်ချင်လို့ကို မလုပ်ကြတာ၊ လုပ်နိုင်ရဲ့သားနဲ့ မလုပ်ကြတာကို ငါ အံ့သြ လို့မဆုံးဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်း ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့စကားကို လေးလေးနက်နက် နားထောင်ပါ၊ ငါ ခိုင်းတာ ကို စိတ်ဝင်တစားလုပ်ကိုင်ဖို့ကြိုးစားပါ၊ မင်းတစ်နေ့ သူဌေးကြီးဖြစ်မှာ သေချာတယ်"

ဟု ပြောလေရာ သုညက သက်ပြင်းချ၍

"ကျုပ်မှာ သူတစ်ပါးလို အရင်းအနှီးလည်းမရှိဘူး၊ ငွေကြေးအသိုင်းအဝိုင်းလည်းမရှိဘူး၊ စီးပွားဥစ္စာလည်းမရှိဘူး"

ဟု ပြောလေရာ တရုတ်ကြီး ဦးချိန်တီက ခေါင်းခါယမ်း၍

"ဒါတွေမလိုပါဘူးကွာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ကုဋေကြွယ်သူဌေးကြီးတွေ ဟာ လူဆင်းရဲဘဝက လာခဲ့ကြတာများတယ်ကွ၊ ကုဋေကြွယ်သူဌေးကြီး အယောက် (၁၀၀)မှာ (၉၀)လောက်က လူဆင်းရဲဘဝက လာတဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာမရှိလို့ ငါ တစ်သက်လုံး သူဌေးမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ စိတ်ညစ်စရာမလိုဘူး၊ သူဌေးဖြစ်ဖို့အတွက် နည်းလမ်းတွေရှိတယ်၊ ဒီနည်းလမ်းတွေကို စနစ်တကျ လိုက်နာရင် သူဌေးဖြစ်မှာပဲ၊ မင်း ငါပြောတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို တိတိကျကျလိုက်နာမယ်ဆိုရင် သူဌေးဖြစ်မယ်လို့ ငါ ကျန်းသေကတိပေး တယ်"

ဟု ပြောလေရာ သုညသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် "ဟေး"ခနဲ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး

"ကျုပ် သူဌေးဖြစ်တော့မယ်၊ သူဌေးကြီးဖြစ်တော့မယ်"

ဟု ကြွေးကြော်လိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ တရုတ်ကြီး ဦးချိန်တီက သုည၏ ပခုံးကို ပုတ်၍

"တကယ်တော့ ချမ်းသာခြင်းနဲ့ ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာ

ကွာဟချက်လေးတစ်ခုပါပဲကွာ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆင်းရဲတဲ့လူနဲ့ ချမ်းသာတဲ့လူ နှစ်ဦးယှဉ်ရင် ချမ်းသာတဲ့လူက ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာစရာရှိပါ တယ်၊ လောဘရမ္မက်တွေ အဆမတန်ထားပြီး ကိုယ်ကျိုးတစ်ခုတည်းကြည့်တဲ့ ချမ်းသာသူတွေက တော့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကိုရမှာမဟုတ်ဘူး၊ လူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အတ္တကို ကိုယ်ထိန်းချုပ်နိုင်ရတယ်၊ အတ္တကို မထိန်းချုပ်နိုင်ရင်တော့ စိတ်ဆင်းရဲရမှာပဲ"

ဟု ပြောလေ၏ ။

"ကဲ . . . မင်းချမ်းသာချင်တယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါခိုင်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရမယ်"

ဟု ဆိုကာ သူ၏ အိမ်ငယ်လေးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး ခဏကြာလျှင် သုည၏ လက်ထဲသို့ နာရီလေးတစ်လုံး ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုနာရီသည် အဖုံးပါရှိပြီး ရွှေရောင်ကြိုးဖြင့် ချိတ်ဆွဲရသော နာရီဖြစ်၏။

သုညက နာရီကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

"ကျုပ်က ဒီနာရီကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ

"မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီးတော့ ရွှေနံ့သာတောင်ပေါ်ကိုသွားပြီး ရွှေစေတီရှေ့မှာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဉာဏ် ဉာဏ် ဉာဏ်ဆိုတဲ့ စကားကို လေသံတိုးတိုးနဲ့ တစ်နာရီတိတိ ရွတ်ရ မယ်၊ မင်းမှာ နာရီမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် နာရီကိုသိရအောင် မင်းအတွက် နာရီတစ်လုံးပေးလိုက်တာပဲ"

ဟု ပြောလေရာ သုညက ဦးချိန်တီကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

"ကျုပ်က ဘုရားရှေ့သွားပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဉာဏ် ဉာဏ် ဉာဏ်ဆိုပြီးတော့ နေ့စဉ် ရွတ်နေရ မှာလဲ"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက သုညကို ကြည့်၍

"မင်းကိုကြည့်ရတာ ငါ့ရဲ့ စကားကို မယုံသလိုပဲ၊ မင်းသူဌေးဖြစ်ချင်ရင် ဘာမှ ငါ့စကားကို စောဒကမတက်နဲ့၊ ငါ ပြောတဲ့အတိုင်း တစ်လုံးမကျန်လိုက်နာ၊

မင်းကို အကျိုးမရှိဘဲ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ခိုင်းဘူး"

ဟု ပြောလေရာ သုညက ဦးချိန်တီကို ယုံကြည်ဟန်မရှိသေးဘဲ

"အဲဒီ ဉာဏ်ဆိုတဲ့စကားကို ဘုရားရှေ့မှာ ရွတ်ရုံနဲ့ သူဌေးဖြစ်မှာလား"

ဟု ပြောလေရာ ဦးချိန်တီက

"မင်းအတွက် အရေးမပါဘဲ ငါဘာမှမလုပ်ခိုင်းဘူး၊ ဒီနေ့ခေတ်ဟာ အချိန်တွေ အလွန်တန်ဖိုးရှိတယ်၊ မင်းကို အကျိုးရှိမယ်ထင်လို့ ဒီလိုရွတ်ခိုင်းရတာပဲ၊ ဘယ်နှစ်ရက်ရွတ်ရမလဲလို့ ငါ့ကို မမေးနဲ့ မင်း ဒီမြို့မှာရှိနေသရွေ့ နေ့စဉ်သွားပြီး ဉာဏ်ဆိုတဲ့စကားကို ရွတ်ဆိုနေရမယ်"

ဟု ပြောလေရာ သုညက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

"ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ် မနက်ဖြန်ကစပြီး မနက်စောစော ရွှေစေတီဆီကိုသွားပြီး ဉာဏ် ဉာဏ် ဉာဏ်လို့ ရွတ်ဆိုနေပါ့မယ်၊ ကျုပ် သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် ဦးချိန်တီက ကူညီပေးဖို့မမေ့ပါနဲ့"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ဦးချိန်တီက ခေါင်းညိတ်၍

"မင်း ငါ့ရဲ့စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ရင် မင်းသူဌေးဖြစ်မှာပါ၊ မင်းမှာ မပြည့်စုံသေးတာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ငါလုပ်တဲ့အလုပ်တွေကိုဝင်ပြီးတော့ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ မင်းသူဌေးဖြစ်ဖို့ ငါတာဝန်ယူပါတယ်"

ဟု ပြောလေရာ သုညသည် ဦးချိန်တီကို စောဒကမတက်ဝံ့တော့ဘဲ နောက်တစ်နေ့တွင် ရွှေနံ့သာတောင်ကုန်းပေါ်သို့ မနက် စောစောတက်သွားလေ၏ ။

ရွှေနံ့သာတောင်ကုန်းပေါ်မှကြည့်လျှင် ဧရာဝတီမြစ်တွင်းသို့ မြင်တွေ့ရ၏ ။

ရွှေနံ့သာတောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ရွှေစေတီ၌ ထိုင်၍

ဦးချိန်တီရေရွတ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း ဉာဏ် ဉာဏ် ဉာဏ်ဟူ၍ တစ်နာရီတိတိ
ရေရွတ်ရလေ၏။

တစ်နာရီပြည့်သောအခါ ရွှေစေတီမှ တစ်ကိုယ်တည်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့၏။

။ ထို့ဗနာက မြို့ထဲရှိ တောက်တိုမယ်ရ အလုပ်များကို လိုက်ခံလိုက်နာခဲ့၏။

ထိုသို့ရေရွတ်ရင်း တစ်ပတ်ခန့်ရှိသောအခါ ဦးချိန်တီက သုညအား

ခေါ်ယူ၍

"မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ နေ့စဉ် ဉာဏ်ဆိုတဲ့စကားကို ရွတ်ခိုင်းတာလဲ

သိသလား၊ တကယ် တော့ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးဟာ

ဉာဏ်ပဲကွ၊ စီးပွားချမ်းသာချင်ရင် ဘာလုပ် လုပ် ဉာဏ်ရှိဖို့လိုတယ်၊ ဉာဏ်မပါတဲ့

အလုပ်က ဘယ်တော့မှ မအောင်မြင်နိုင်ဘူး။"

ဟု ပြောလေရာ သုညသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဦးချိန်တီအား

ကြည့်လိုက်ပြီး

"ကျုပ်ဘဝ ချမ်းသာကြွယ်ဝဖို့အတွက် ဉာဏ်ကို အသုံးချရမယ်

ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဟာ ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ချမ်းသာဖို့အတွက်

ဉာဏ်ရှိရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တော့ ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလား။"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးချိန်တီက သုညကို ကြည့်၍

သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

"လူတိုင်းက ဉာဏ်ဟာ အရေးပါ၊ အရာရောက်မှန်းသိရဲ့သားနဲ့ ဉာဏ်ကို

နေရာဒေသ အလျောက် အသုံးမပြုတတ်ဘူး။"

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးချိန်တီက ဆက်၍

"ဟေ့ကောင်မင်းကို ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး အရမ်းကောင်းပြီး

သူတစ်ပါးရှေ့မှာ ခေါင်းတစ်လုံး မြင့်နေရမယ်လို့ မဆိုလိုဘူးကွ၊

ကိုယ်နေ့စဉ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်လေးတွေမှာပဲသတိ နဲ့ထိန်းပြီးတော့ ဉာဏ်ကို
အသုံးပြုသွားဖို့ပြောတာ၊ မင်းရဲ့ဉာဏ်ပညာဟာ မိုးထိအောင် တိုးတက် နေဖို့မလိုဘူး၊
နေ့စဉ်လုပ်တဲ့အလုပ်လေးတွေမှာ ဉာဏ်လေးနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ပြီးတော့ အလုပ်လုပ်
သွားမယ်ဆိုရင် မင်းဘဝကြီးပွားအောင်မြင်မှာပဲ"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ဦးချိန်တီ၏ စကားကို နားထောင်၍ စိတ်အားတက်ကြွမှုမဖြစ်ဘဲ
သက်ပြင်ချ၍

"ကျုပ်မှာ ဉာဏ်နည်းလို့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး

သူတစ်ပါးခိုင်းဖတ်ဖြစ်နေရတာ ပေါ့ဗျာ၊ ဒီလိုလူမျိုး က ဉာဏ်ရှိမှ
ကြီးပွားချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ကြီးပွားတော့မှာလဲ၊ ကျုပ်ထက် ပညာ
တတ်တဲ့သူတွေ၊ အသိပညာရှိတဲ့လူတွေသာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတော့မှာပေါ့၊
ကျုပ်ဘဝက ဦးချိန်တီ ပြောသလို ဖြစ်မှဖြစ်ပါဦးမလားဗျာ"

ဟု စိတ်ပျက်ဟန့်ဖြင့် ရေရွတ်လေ၏ ။ ထိုအခါ ဦးချိန်တီက
ခေါင်းခါယမ်း၍

"ဒီမှာ သုည၊ မင်းရဲ့အတွေးအခေါ်ဟာ အမှားကြီးမှားနေပြီ၊ ဘာလုပ်လုပ်
ဉာဏ်ပါမှ အလုပ် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ရွှေဉာဏ်ရှင်ကြီးတွေမှ လုပ်လို့ဖြစ်တယ်လို့ဆိုတာ
မဟုတ်ဘူးကွ၊ ပညာတစ်လုံးမှ မတတ်တဲ့ လူတောင်မှ ကိုယ်လုပ်မဲ့အလုပ်ကို
ဉာဏ်ကိုအသုံးပြုပြီး တိုးတက်အောင်လုပ်လို့ရတယ်"

ဟု ပြောလေရာ သုညသည် အံ့ဩသွားလေ၏ ။

သုညက

"ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ဉာဏ်ကို အသုံးပြုပြီး တိုးတက်အောင် လုပ်လို့ရတယ်ပေါ့"

ဟု ပြောလေရာ ဦးချိန်တီက ခေါင်းညိတ်၍

"ဟုတ်တယ်၊ ဉာဏ်ကို အသုံးပြုပြီးတော့ ကိုယ့်ဘဝကို တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် ဘယ်လို လေ့ကျင့်ရမလဲဆိုတာ မင်းကို ငါ လက်တွေ့ပြပေးမယ်၊ တကယ်တော့ ဘဝမှာ ဉာဏ် ဆိုတာ အလွန်အရေးပါပါတယ်၊ ဉာဏ်ကို အသုံးပြုပြီး လောကမှာ ခက်ခဲတဲ့အရာ မှန်သမျှ ရအောင် ယူလို့ရတယ်၊ သတ္တဝါတွေထဲမှာ လူဟာ အသိဉာဏ်အရှိဆုံး သတ္တဝါဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ထက် ခွန်အားကြီးမားတဲ့ ဆင်လို သတ္တဝါကြီးတွေကိုတောင် အောင်နိုင်ခဲ့တာပဲ"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ဦးချိန်တီ၏ စကားကို သုညက စိတ်ဝင်စားစွာ ဆက်လက် နားထောင်နေလေ၏ ။

ဦးချိန်တီက

"ငါတို့ လူ့လောကကြီးမှာဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကြီးတွေ၊ တိုးတက်မှုကြီးတွေ အားလုံး ဉာဏ်ကို အခြေခံပြီးဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ၊ ကျောက်ခေတ်ကစပြီး လူတွေဟာ ဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုး လာမှုကြောင့် ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်း တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မြင့်တက်လာခဲ့ရတယ်၊ အသိ ဉာဏ် ပညာဖွံ့ဖြိုးမှုကြောင့် စက်မှုသိပ္ပံပညာတွေ တိုးတက်လာရတယ်၊ လူတွေရဲ့ အသိဉာဏ်ပညာ ကြောင့် ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲလာရတယ်၊ လောကမှာ ဉာဏ်ကိုအသုံးပြုနိုင်ရင် ဘယ်အရာမဆို ရအောင်ယူနိုင်တယ်ကွ၊ တကယ်တော့ ဉာဏ်ဟာ အကြီး မားဆုံး တန်ခိုးရှင်ကြီးပါပဲကွာ၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်မှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ တန်ခိုး စွမ်းအင်ကြီးကို အသုံးမချကြဘူး၊ ဒီစွမ်းအင်ကြီးဟာ မွေးကတည်းက

လူနဲ့အတူ ပါလာခဲ့တာကွ၊ လူတွေဟာ ဉာဏ်ပညာကို အသုံးချရကောင်းမှန်း
မသိကြဘူး၊ ကလေးအရွယ် လူငယ်တွေကို ပညာသင်ကြားတယ်ဆိုတာ
ဉာဏ်ရည်အဆင့်အတန်း တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မြင့်မားစေဖို့ပဲကွ၊ နောက်ပြီးတော့
လူရဲ့ဉာဏ်ရည်ဟာ ထူးခြားမှုတစ်ခုရှိတယ်၊ ဉာဏ်ရည်ကို အသုံးမပြုဘဲ နှစ်တွေ၊
လတွေကြာညောင်းခဲ့ရင် ဉာဏ်ဟာ တုံးသွားပြီးတော့ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေး
ထက်ထက်မြက်မြက် မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဉာဏ်ကို အလေ့အကျင့်လုပ်ပြီး
အမြဲတမ်း အသုံးပြုနေသင့်တယ်"

ဟု ပြောလေ၏ ။

တရုတ်ကြီး ဦးချိန်တီ၏ စကားများသည် သုညအတွက်
အလွန်အရေးပေါ်သော စကားများ ဖြစ်နေ၏ ။

သုညက

"ကျုပ်ဘဝမှာ ဉာဏ်ကို အသုံးချမှု အလွန်နည်းပါးခဲ့ပါတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ဦးချိန်တီက ခေါင်းညိတ်၍

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုနည်းပါးလို့လည်း မင်းဟာ သူများရဲ့ ခိုင်းဖတ်
ဖြစ်နေရတာ ပေါ့၊ မင်းမှာ ဉာဏ်ရှိရင် အခုလောက်ဆိုရင် အများကြီး
တိုးတက်နေလောက်ပြီ"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ သုညက

"ကျုပ် ဉာဏ်ကို အသုံးချချင်တယ်၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အသုံးချရမလဲ၊
နည်းလမ်းပေးပါဦး"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ တရုတ်ကြီး ဦးချိန်တီက

"ဘုန်းကြီးကျောင်းနောက်က တဲလေးမှာ

မင်းတစ်ယောက်တည်းနေမဲ့အစား မင်း ငါနဲ့ လာပြီး ကူဖော်လောင်ဖက်လုပ်ပါလား
မင်းကို ဉာဏ်ရဲ့အစွမ်း အသုံးချပုံကို လက်တွေ့က သင်ပြ ပေးချင်လို့

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သုညသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းအနောက်တွင်ရှိသော
တဲအိမ်လေးတွင်မနေတော့ဘဲ ဦးချိန်တီ၏ နေအိမ်သို့ ပြောင်းလဲနေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ဦးချိန်တီသည် တရုတ်မိသားစုရှိရာ ခြံဝန်းကြီး အနောက်ဖက်ရှိ
အိမ်ငယ်လေး၌ တစ်ကိုယ် တည်းနေထိုင်လေ၏။

ထိုနေ့ နံနက်သို့ရောက်သောအခါ ဦးချိန်တီသည် သုညအား ခြံတွင်း
သန့်ရှင်းရေးကို လုပ်ကိုင်ခိုင်းလေ၏။

သုညသည် ခြံထဲရှိ အမှိုက်သရိုက်များကို လှည်းကျင်းရင်း အမှိုက်များကို
မီးရှို့လေ၏။

ခြံရှိ အမှိုက်များရှင်းလင်းသွားသောအခါ ဦးချိန်တီက

"ဟေ့ကောင်၊ မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်"

ဟုဆိုကာ ခြံထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ မြို့တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ

"ဟိုမှာ ဒေါ်အေးမြ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီဆိုင်မှာ
ငါတို့ မုန့်ဟင်းခါး စားမယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဦးချိန်တီနှင့် သုညသည် မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲစီမှာ၍
စားသောက်ကြလေ၏။

သုညသည် မိမိရှေ့သို့ မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်ရောက်သောအခါ

စားပွဲခုံပေါ်တွင် အသင့်ချပေး သော ငံပြာရည်ပုလင်းထဲမှ သံပြာရည်
အနည်းငယ်ထည့်၏ ။

အသင့်လှီးထားသော ရှောက်သီးစိပ်ကလေးကိုလည်း ယူ၍ ညှစ်၏ ။

ဦးချိန်တီကမူ မုန့်ဟင်းခါးကို ဇွန်းဖင့် မြည်းစမ်းပြီးနောက်
ငံပြာရည်ရှောက်သီး ညှစ်ခြင်းမရှိဘဲ ပုံမှန်အတိုင်းပင် စားလေ၏ ။

စားသောက်ပြီးနောက် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏ ။
လမ်းသို့ရောက်သောအခါ သုညက

"ကျုပ်ကို ဉာဏ်အသုံးချဖို့ သင်ကြားပေးမယ်ဆို၊ ဘယ်လို သင်မှာလဲ"

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက

"မင်းကို စောစောတုန်းက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကို ခေါ်သွားတာ
အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူးကွ၊ လောကမှာ အသေးအဖွဲကိစ္စလေးတွေမှာ ဉာဏ်ကို
အသုံးပြုလို့ရတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ပြချင် လို့ပဲ၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကိုရောက်တော့
စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ ငံပြာရည်ပုလင်းနဲ့ ရှောက်သီး စိပ်လေးတွေကို မင်း
သတိရသလား"

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ သုညက

"သတိရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင်မှ ပန်းကန်ထဲကို
ငံပြာရည်ထည့်ပြီး ရှောက်သီး စိပ်ညှစ်ထည့်ခဲ့တာပဲ"

ဟု ပြောလေရာ ဦးချိန်တီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

"မင်းရဲ့ အပြုအမူကို လက်တွေ့သုံးသပ်ပြရရင် မင်းဟာ ဆိုင်မှာ

အလကာပေးထားတဲ့ ငံပြာရည်နဲ့ ရှောက်သီးစိပ်ကို မုန့်ဟင်းခါး စားရင်
ထည့်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်နဲ့ ငံပြာရည်နဲ့ ရှောက် သီးစိပ်ကို ထည့်လိုက်တယ်ကွ၊
တကယ်တော့ မင်းလုပ်သင့်တာက မုန့်ဟင်းခါးကို အရင်ဆုံး မြည်း ကြည့်သင့်တယ်၊
မုန့်ဟင်းခါးဟာ အတော်ကြီးငန်နေတဲ့အတွက် ငံပြာရည် ထည့်စရာမလိုဘူး၊
နောက်ပြီးတော့ မုန့်ဟင်းခါးလာမချမီ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက ဟင်းရည်ထဲကို
ရှောက်သီးညှစ်ပြီးသား ကွ၊ ဒါကြောင့် မုန့်ဟင်းခါးမှာ အချဉ်ဓာတ်ရှိပြီးသား၊
ရှောက်သီးလည်း ညှစ်စရာမလိုဘူး။"

ဟု ပြောလေရာ သုညက ခေါင်းညိတ်၍

"အဟုတ်ပဲဗျာ၊ ကျုပ် မုန့်ဟင်းခါးက နဂိုကတည်းက ငန်ပြီးသားကို
ငံပြာရည်တွေ သွား ထည့်တော့ ပိုပြီးငန်လာတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မုန့်ဟင်းခါးမှာ
အချဉ်ဓာတ်ပါပြီးသားကို ရှောက်သီး ထပ်ပြီးညှစ်တော့ ပိုပြီးချဉ်လာတယ်၊ ဘယ်လိုမှ
အရသာမရှိဘူး။"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက

"မင်းကို ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအဖွဲကိစ္စတွေမှာ ဉာဏ်ကို
အသုံးပြုလို့ရတယ်လို့ ငါပြောခဲ့ တယ်၊ မင်းဟာ မုန့်ဟင်းခါးစားတဲ့ နေရာမှာတော့
ဉာဏ်ကို အသုံးမပြုခဲ့တဲ့အတွက် ကောင်းမွန်ပြီး အရသာရှိတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဟာ
စားခွင့်မကြုံခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အသေးအဖွဲကိစ္စလေးမှာ ဉာဏ်ကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့်
မင်းရဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးဟာ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာလိမ့်မယ်၊ မင်းကို ငါ
လက်တွေ့ကျတဲ့ ဥပမာလေးတွေ သင်ပြပေးမယ်၊ နောက်ကျရင် မင်း တဖြည်းဖြည်း
တိုးတက် လာလိမ့်မယ်"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထို့နောက် ဦးချိန်တီက သုညအား မြို့ပေါ်ရှိ အမြင့်ဆုံး

ရွှေယင်းမာတောင်ပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် တောင်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့တက်ပြီး တောင်ပေါ်မှ မြို့တစ်မြို့လုံးကို စီး၍ မြင်ရလေ၏။

ထို့နောက် ဦးချိန်တီက တောင်ပေါ်မှနေ၍ မြို့ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး

"သုည တောင်ပေါ်ကနေ မြို့ကြီးတစ်မြို့လုံးကို စီးပြီး မြင်နေရတယ်၊ မြို့လယ်ခေါင်က နာရီစင်ကြီးကို မြင်ရလား"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သုညက

"မြင်ရပါတယ်၊ မြို့လယ်ခေါင် နာရီစင်ကြီးဟာ မြို့မှာ အမြင့်ဆုံးဆိုတော့ ထင်းနေတာပဲ"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်ကြီး ဦးချိန်တီက

"အဲဒီ နာရီစင်ကြီးကိုရောက်အောင်သွားဖို့အတွက် လမ်းသွယ်လေးတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မင်း သေသေချာချာကြည့်စမ်း"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သုညက နာရီစင်ကြီးကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုသောအခါ နာရီစင်သို့ရောက်အောင် သွားနိုင်သော လမ်းသွယ်များကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ဦးချိန်တီက

"လူ့ဘဝအောင်မြင်မှုဆိုတာ နာရီစင်ကြီးတစ်ခုလိုပဲ၊ နာရီစင်ကြီးကို ရောက်အောင်သွားနိုင် တဲ့ လမ်းတွေအများကြီးပဲ၊ ဒီလိုပဲ ဘဝမှာ

အောင်မြင်မှုရဖို့အတွက် တစ်လမ်းမဟုတ်၊ တစ်လမ်းက နေ
ဖွင့်ပြီးသွားတတ်ရတယ်၊ ဒီလမ်းကနေ မရောက်ရင် နောက်တစ်လမ်း၊
ပြောင်းပြီးသွားရတယ်၊ လမ်းတစ်လမ်းမရောက်ရင် နောက်တစ်လမ်းပေါ့ကွာ၊
အောင်မြင်မှုတစ်ခုရဖို့အတွက် နည်းလမ်း တစ်ခုတည်းရှိတယ်ဆိုတာ
ဘယ်တော့မှမဟုတ်နိုင်ဘူး၊ လူတွေဟာ အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်လို့ အောင်မြင်မှု
မရဘူးဆိုရင် စိတ်ပျက်ပြီးတော့ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်သွားတာများတယ်၊
တကယ်တော့ အောင်မြင်မှု တစ်ခုရဖို့အတွက် နောက်ထပ်လမ်းတွေ
အများကြီးရှိတယ်၊ လမ်းတစ်ခုဟာ ဘယ်တော့မှ ပြီးဆုံးမသွားဘူး၊
နောက်ထပ်ထွက်ပေါ်လာမဲ့လမ်းတွေကို ရှာဖွေ တတ်ဖို့လိုတယ်၊ ဘဝဆိုတာ
အကြီးမားဆုံး ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲကြီးပဲ၊ ဘဝမှာ အသက်ရှင် နေထိုင် သရွေ့
လျှောက်ရမဲ့လမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ လမ်းတစ်လမ်းတည်းရှိတယ်ဆိုပြီး
လက်လျှော့ ပြန်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ သုညက ခေါင်းညိတ်ပြီး

"ဦးချိန်တီပြောတာသိပ်ပြီးတော့ သဘာဝကျတယ်၊

စိတ်အားတက်ကြွဖို့လည်း အလွန် ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ
စွဲထင်သွားအောင် မှတ်သားထားပါ့မယ်"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ဦးချိန်တီက ဆက်လက်၍

"အောင်မြင်မှုတစ်ခုရဖို့အတွက် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို

အသုံးချရမယ်လို့ မင်းကို ငါ ပြော ခဲ့တယ်၊ တကယ်တော့ အောင်မြင်မှုကိုရဖို့
ရွှေဉာဏ်ရှင်ကြီးတွေမှ ဖြစ်နိုင်တဲ့ငှက်စွမဟုတ်ဘူး၊ ဘာ မဟုတ်တဲ့
အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတွေမှာ ဉာဏ်ကို လွှာပြီးသုံးတဲ့ အကျင့်ရအောင် မွေးမြူထားပါ၊

ဟောဒီ ရွှေယင်းမာ တောင်ကြီးပေါ်တက်ဖို့ လမ်းသုံးလမ်းရှိတယ်ဆိုပါစို့၊
လမ်းသုံးသွယ်ထဲမှာ လမ်း သွယ်နှစ်ခုကတော့ ခရီးလမ်းကြမ်းတမ်းပြီးတော့
မတ်စောက်တဲ့ တောင်ကုန်းတွေရှိတယ်၊ တတိယ လမ်းသွယ်ကတော့
ခရီးလမ်းပြေပြစ်ပြီးတော့ တောင်တက်ရတာ လည်း လွယ်ကူတယ်၊ ဒီလို
လမ်းသုံးသွယ်ရှိတဲ့အထဲက တောင်ပေါ်ကို တက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လမ်းကိုရွေးမလဲ"

ဟု မေးမြန်းလေရာ သုညက

"အကောင်းဆုံးလမ်းကနေ ရွေးတက်သင့်တာပေါ့ဗျာ"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက

"ဒီအဖြေရဖို့အတွက် လွယ်လွယ်လေးပဲ စဉ်းစားလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့
လူတွေဟာ ရွှေယင်းမာ တောင်ပေါ်ကို ကြမ်းတမ်းတဲ့ လမ်းနှစ်သွယ်ကနေ
တက်ကြတယ်၊ သူတို့ဟာ အကောင်းဆုံး လမ်းတစ်လမ်းရှိတယ်ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့
လမ်းကြမ်းတွေကပဲ တက်လေ့ရှိတယ်၊ မြို့ပေါ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် နှစ်ဆိုင်ရှိတယ်၊
နှစ်ဆိုင်ထဲက ဒေါ်ဂွက်ထော်ကြီးရဲ့ ဆိုင်က အလွန်ညံ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေဟာ
ဒေါ်ဂွက်ထော်ကြီးရဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဝယ်ပြီး စားနေကြတုန်းပဲ၊ ကောင်းတဲ့ဆိုင် မှာ
ရွေးပြီး စားရမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားမိကြဘူး၊ လောကမှာ ရှိတဲ့ လူတွေဟာ
အကောင်းနဲ့အဆိုး ခွဲခြားပြီး သိမြင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ဉာဏ်လေးကိုတောင်
အသုံးမချချင်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း လောက မှာ ခပ်ညံ့ညံ့လူတွေ ဆက်ပြီးတော့
အသက်ရှင်နေတာပေါ့၊ နွေရာသီ ပူအိုက်တဲ့အခါ ထူထူထဲထဲ အဝတ်အစားတွေ
ဝတ်တာထက်ပါးလျှံတဲ့ အဝတ်အစားတွေဝတ်တာ ပိုပြီးတော့ နေသာထိုင်သာ
ရှိတယ်၊ သက်သောင့်သက်သာ လည်းဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေဟာ မစဉ်းစား
မဆင်ခြင်ဘဲ ထူထဲ တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ပြီး ပူအိုက်တယ်လို့
ညည်းညူကြတယ်၊ နေပူကြီးထဲက ပြန်လာပြီး ချက်ချင်း ရေချိုးရင် အပူရှပ်ပြီး

ဖျားတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေဟာ နေပူထဲက ပြန်လာတဲ့အခါ တိုင်း မကြောက်မရွံ့ ရေချိုးလေ့ရှိတဲ့ သူတွေရှိတယ်"

ဟု ပြောလေရာ သုညက ဦးချိန်တီကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

"ဦးချိန်တီပြောတဲ့အရာတွေအားလုံး ကျုပ်သိပြီးသားတွေပဲ ဉာဏ်ကို အသုံးပြုပြီး ကြီးပွား အောင်မြင်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေလဲ"

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဦးချိန်တီက ရယ်မော၍

"မင်းက အဝေးကြီးကို လျှောက်ပြီး စဉ်းစားနေတာကိုး၊ ဉာဏ်ကို အသုံးပြုပြီး ကြီးပွား အောင်မြင်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတာ ငါပြောတဲ့ အသေးအဖွဲလေးတွေက စတာပဲကွ၊ လူ့ဘဝ မှာရှိ တဲ့ အကြီးမားဆုံး တီထွင်မှုကြီးတွေဟာ တီထွင်မှု အသေးလေးတွေက စရတယ်၊ ကျောက်ခေတ် မှာတုန်းက လူသားတွေ အသားကို လှီးဖို့ဖြတ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့အခါမှာ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ ထိုးပြီး လှီးဖြတ်လေ့ရှိတယ်၊ ဒီလိုလှီးဖြတ်ရင်း ချွန်ထက်တဲ့ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ လှီးဖြတ်ရတာ ပိုပြီး လွယ် ကူတာကို သိရတယ်၊ ဒါကြောင့် ချွန်ထက်တဲ့ ကျောက်တုံးတွေထဲက လက်ကိုင်တွေပါရင် ပိုပြီး တော့ လှီးဖြတ်ရတာ လွယ်ကူကြောင်း တွေ့ရတယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျောက်ဓားတွေ၊ ကျောက် ပုဆိန်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်၊ လူဟာ စဉ်းစားတွေးခေါ်ရင်းနဲ့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မြင့်တက်လာ တာ ဒီနေ့ခေတ်လူသားတွေ ဘဝကိုရတဲ့အထိပဲ၊ မင်းဒီနေ့ကစပြီး အရာရာကို စဉ်းစားဆင်ခြင်တဲ့ အလေ့အကျင့်ရအောင် မွေးမြူထားပါ၊ မင်းဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးမှတ်ရမှာက ကြီးပွားအောင် မြင်မှုအတွက် အဓိကအရေးအပါဆုံးကတော့ ဉာဏ်ပါပဲ၊ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး ဉာဏ်ကြီးတဲ့ သူတွေဟာ ဦးဆောင်သွားကြတယ်"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ သုညက

"ဒါဆိုရင် ကျုပ်ဘဝမှာ ဉာဏ်ကိုအမြဲတမ်း အသုံးပြုရမယ်ပေါ့"

ဟု ပြောလေရာ တရုတ်ကြီး ဦးချိန်တီက ခေါင်းညိတ်၍

"ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်းဘဝမှာ ဉာဏ်သာလျှင် အရေးအပါဆုံးပဲ၊

ဘာကိစ္စပဲလုပ်လုပ် ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင်တဲ့ အလေ့အကျင့်ကို လုပ်ပါ။

ဉာဏ်မပါရင် ဘယ်တော့မှ ရှေ့ကို မရောက်ဘူး၊ ဈေးထဲက ကူလီတွေ တစ်သက်လုံး

ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာနဲ့ ကူလီထမ်းကြတယ်၊ သူတို့ဘဝဆုံးတဲ့ အထိ ဒီလိပ်

ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ဘဝနဲ့ အချိန်တွေကုန်လွန်ခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့ဟာ ဉာဏ်ပါတဲ့ အလုပ်

ကိုမှ မလုပ်တာ၊ ခွန်အားဗလကို အသုံးပြုတဲ့အလုပ်ကို အမြဲထားရ

လုပ်ကိုင်နေတဲ့အတွက် အောင်မြင်မှုကို မရခဲ့တာပဲ၊ ခွန်အားဗလကို

အသုံးပြုပြီးထိုးရတဲ့ လက်ဝှေ့ပွဲတွေမှာတောင် ဉာဏ်ပါဖို့ လိုတယ်၊

ဉာဏ်မပါတဲ့လူဟာ အောင်မြင်မှုမရနိုင်ဘူး၊ မင်း မနက်ဖြန် တောင်ပေါ်မှာသွားပြီး

တစ်နာရီတိတိရွတ်ဆိုရမဲ့ ဂါထာအသစ်တစ်ပုဒ်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒါကတော့

စွဲမြဲရမယ်ဆိုပဲ"

ဟု ပြောလေရာသုညက ဦးချိန်တီကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

"ဦးချိန်တီရဲ့ ကြီးပွားအောင်မြင်ရေး ဂါထာတွေက တစ်ပုဒ်ပြီး

တစ်ပုဒ်ပါလားဗျ၊ ဒီတစ်ခါ စွဲမြဲရမယ် ဟုတ်လား"

ဟု ပြောလေရာ ဦးချိန်တီက သုည၏ ပခုံးကို ပုတ်၍

"ဟေ့ကောင် မင်းကိုငါ ကြီးပွားအောင်မြင်မှုအတွက် ပေးမဲ့ဂါထာက

ဉာဏ်ရှိရမယ် ဆိုတာနဲ့ စွဲမြဲရမယ် ဆိုတာ နှစ်ပုဒ်ပဲရှိတယ်၊ ဒီနှစ်ပုဒ်ထဲကို

အသုံးပြုပြီး မင်းဟာ လောကကြီးမှာ ဘာမဆိုရ အောင်ယူနိုင်တော့မှာ"

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ သုညက

"ဉာဏ်ရှိရမယ်၊ စွဲမြဲရမယ် ဟုတ်လား၊ ဒီခုထဲကို အသုံးပြုပြီး ကျုပ်ဘဝမှာ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူရမယ်တဲ့၊ ဦးချိန်တီရယ်၊ စွဲမြဲရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်အောင် ရှင်းပြပါဦး"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်ကြီး ဦးချိန်တီက

"အချို့သော လူတွေဟာ ပညာဉာဏ်နဲ့ ပြည့်စုံကြတယ်ကွ၊ လောကမှာ အတော်လည်း လိမ်လိမ်မာမာ ပါးပါးနပ်နပ်ရှိကြတယ်၊ လည်လည်ဝယ်ဝယ်လည်းရှိတယ်၊ သူတို့ဟာ ဉာဏ်ပညာ နဲ့ ပြည့်စုံပေမဲ့ အလုပ်တစ်ခုကိုတော့ စွဲစွဲမြဲမြဲမလုပ်နိုင်ကြဘူး၊ စွဲမြဲရမယ်ဆိုတာ ဘဝမှာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲတွေအတွက် စွဲစွဲမြဲမြဲနဲ့ စူးစူးနစ်နစ် ရှိရမယ်ဆိုတာပဲ၊ အချို့သော ဉာဏ်ရှိတဲ့ လူတွေဟော ဘယ်အလုပ်ကိုမှ စွဲစွဲမြဲမြဲမလုပ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့က အောင်မြင်မှု ပန်းတိုင် ကို မရောက်နိုင်ဘူး၊ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး အယ်ဒီဆင်က မီးလုံးရဲ့ အလင်းရောင်ကို ရဖို့အတွက် အကြိမ် ပေါင်းများစွာ စမ်းသပ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါဟာ လူသားအားလုံးကို အကျိုးဖြစ်စေမဲ့ စိတ်ထားကြောင့် ဉာဏ်ကို အသုံးပြုပြီး စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ရာကရတဲ့ ရလဒ်ပဲ၊ အချို့သော ဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဉာဏ်ကိုအားကိုးပြီး ဘယ်အလုပ်ကိုမှ စွဲစွဲမြဲမြဲ မလုပ်ချင်ကြဘူး၊ အလွယ်ဆုံး ဥပမာနဲ့ပေးရရင် ကျောင်းဆရာတွေရဲ့ ပြောစကားရှိတယ်၊ ဉာဏ်ရှိတဲ့ကလေးဟာ စာကို မကျက်ဘူးတဲ့၊ သူတို့က ဉာဏ်ကောင်းတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီးတော့ စာကို လုံ့လဝီရိယနဲ့ စွဲစွဲမြဲမြဲ မကျက်ချင်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ အမှတ်စဉ်တွေဟာ နိမ့်ပါးနေတယ်၊ အချို့သော ကျောင်းသားတွေဟာ သူတို့ ရဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး နိမ့်ပါးပေမဲ့ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယအပြည့်နဲ့ ကြိုးကြိုးစားစား သင်ယူကျက်မှတ် လေ့ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် စာမေးပွဲမှာ အောင်မြင်မှုရကြတယ်၊ ဉာဏ်ရှိတဲ့ သူတွေကတော့ ဉာဏ်ကို အားကိုးပြီး စွဲစွဲမြဲမြဲမလုပ်တဲ့အတွက်

အရှုံးနဲ့ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်။ လူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု လွန်ကဲလာရင် အလုပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မလုပ်ချင်ကြတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အောင်မြင်မှုနဲ့ ဝေးရတတ်တယ်။ အောင်မြင်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ ဒီလိုတောင်ရေးပြချင်တယ်"

ဟု ဆိုကာ စာရွက်အလွတ်တစ်ရွက်ပေါ်တွင်

"ဉာဏ် + စွဲမြဲခြင်း = ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု၊ အောင်မြင်မှု"

ဟု ရေးသားထားလေ၏။

ဦးချိန်တီက ဆက်လက်၍

"ဒီညီမျှခြင်းကိုကြည့်ရင် အောင်မြင်ခြင်း၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းတွေကို လိုချင်ရင် ဉာဏ်နဲ့ စွဲမြဲမှုကို ပေါင်းစပ်ပြီးလုပ်ရမယ်။ ဉာဏ်ရှိတယ်ဆိုပြီး အေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်နေလို့လည်း မရဘူး။ ဘဝအောင်မြင်မှုအတွက် စွဲစွဲမြဲမြဲ စူးစူးနစ်နစ်ကို လုပ်ကိုင်ရမယ်။ ကမ္ဘာကျော်သိပ္ပံ ပညာရှင်ကြီးတွေ အလွန်ထူးချွန်ထက်မြက်ကြတယ်။ ဒါဘာကြောင့်လည်း သူတို့ဟာ ဘဝတစ်ခုလုံး သူတို့ရှာဖွေ နေတဲ့ သိပ္ပံအကြောင်းအရာထဲမှာပဲ နစ်မြုပ်ထားကြတယ်။ သူတို့ဟာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အပြည့်အဝသုံးပြီး စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ကိုင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အောင်မြင်မှုကြီးတွေ ရရှိခဲ့တာပဲ။ ဒီလို ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတွေ အနုပညာသမားတွေဟာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အသုံးချပြီး သူတို့အလုပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ကြတယ်။ တိုတိုပြောရရင်တော့ ဉာဏ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ပေါ့ဆနေလို့မရဘူး။ အလုပ်ထဲမှာလည်း ဘဝတစ်ခုလုံးကို မြှုပ်နှံပြီး လုပ်ကိုင်ရတယ်။ ကြိုးကြိုး စားစား လုပ်ကိုင်တယ်လို့လည်း ခေါ်လို့ရတယ်"

ဟု ပြောလေရာ သုညက

"ဒါဆို ကျုပ်သိပြီ၊ ဦးချိန်တီဆိုလိုချင်တာက ချမ်းသာချင်ရင်

ဉာဏ်ကိုသုံးပြီးတော့ အလုပ် ထဲမှာ ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်မရပ်မနား ရုန်းကန်၊ အလုပ်ထဲမှာ စူးနစ်၊ ဒါဆိုရင် ချမ်းသာကြွယ်ဝ မယ်ပေါ့"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးချိန်တီက ခေါင်းညိတ်၍

"ဒါဟာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ ချမ်းသာခြင်းပဲကွ၊ ချမ်းသာချင်ရင် ဉာဏ်ကို

အသုံးပြုရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွယ်လွယ်အသုံးပြုလို့မရဘူး၊ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကိုနှစ်ပြီးတော့ စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ရမယ်၊ ဒါဆို ရင်တော့ မင်းတို့လိုချင်တာကိုရပြီး ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရမယ်၊ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန် ကစပြီး စွဲမြဲရမယ်ဆိုတဲ့ ဂါထာကို တောင်ပေါ်မှာ သွားပြီး တစ်နာရီရွတ်ပါကွာ၊ ဒီလို ရွတ်ရင်းနဲ့ (၁၀)ရက်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ မင်းကို ငါ သင်ပေးစရာမရှိတော့ဘူး၊ လောကကြီးမှာ မင်းအတွက်လည်း ဘာမှမလိုတော့ဘူး၊ မင်းဟာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးကိုမဆို ရင်ဆိုင်ဝံ့တဲ့ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ၊ စွဲမြဲရမယ်၊ ဉာဏ်အသုံးပြုရမယ်ဆိုတဲ့ စကားနှစ်လုံးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားရင် မင်းဟာ သူဌေးသူကြွယ်ကြီးဖြစ်ပြီလို့ စိတ်ထဲက မှတ်လိုက်ပေတော့"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သုညသည် အလွန်ဝမ်းသာသွားပြီး

"ဒါဆိုရင်တော့ ဦးချိန်တီကို သိပ်ကျေးဇူးတင်သွားပြီ၊ ကျုပ်

မနက်ဖြန်ကစပြီး တောင်ပေါ် ကိုတက်ပြီး ရွှေစေတီမှာ စွဲမြဲရမယ်၊

စွဲမြဲရမယ်ဆိုပြီးတော့ နေ့စဉ် တစ်နာရီရွတ်မယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ သုညသည် ဦးချိန်တီအား ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း

ရွှေစေတီသို့ သွားကာ နေ့စဉ်စွဲမြဲရမယ်ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆို၍ နေလေ၏။

ထိုသို့ရွတ်ဆိုရင်း (၁၀)ရက်ပြည့်သောအခါ ဦးချိန်တီက

ရပ်နားခိုင်းလိုက်ပြီး

"မင်းက ချမ်းသာကြွယ်ဝချင်တယ်ဆိုလို့ ငါ့ဆီမှာ လာပြီး

တောင်းဆိုတယ်။ ငါက မင်းကို ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
လျှို့ဝှက်ချက်လေး (၂)ချက်ကိုပဲ သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ ဒါက တော့ ဉာဏ်ရှိဖို့ရယ်နဲ့
စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ဖို့ရယ်ပဲ မင်းကိုသင်ပေးနိုင်တာ။ ဒါ အကုန်ပဲ မင်းမှာ ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိရင် ဒီအကြောင်းအရာလေးနှစ်ခုကိုပဲ
မလိုက်နာနိုင်ဘူးလား။"

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ သုညက

"လိုက်နာနိုင်တာပေါ့ ဦးချိန်တီရယ်။ ဒါ ဘာခက်လို့လဲ မြင်းမိုရ်တောင်ကို
ဒူးနဲ့တိုက်ခိုင်းတာ မှ မဟုတ်တာ"

ဟု ပြောလေ၏ ။

"ဒါဆိုရင်တော့ ဒီနေ့ကစပြီး ငါသင်ပေးတဲ့ အကြောင်းအချက်နှစ်ခုကို
မင်း အတိအကျ လိုက်နာပြီး မင်းဘဝကြီးပွားချမ်းသာအောင် ကြိုးစားပေတော့"

ဟု ဆိုကဟ သုညအား သူ၏ အိမ်ကလေးတွင် ခေါ်ထားခြင်း
မရှိတော့ဘဲ ၎င်းနေထိုင်ရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းအနောက်ရှိတဲအိမ်လေးသို့
ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏ ။

သုညသည် ဦးချိန်တီအိမ်မှပြန်လာသောအခါ ရင်ထဲတွင်
လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားပြီး မကြာမီ သူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်တော့မည်ဟု
ယုံကြည်နေမိလေ၏ ။

သုညသည် ထိုအချိန်မှစ၍ နေ့စဉ် ကြုံတွေ့ရသော
အဖြစ်အပျက်ကလေးများကို ဉာဏ်ကို အသုံးပြု၍ ဖြေရှင်းလေ၏ ။

ထိုအခါ သူ၏ ဉာဏ်ကိုအသုံးပြုသော အကျင့်မှာ ပိုမို၍

တိုးတက်သထက် တိုးတက်လာ လေ၏။

သုညသည် ယခင်ကကဲ့သို့ တောက်တိုမယ်ရအလုပ်များကို
လုပ်ကိုင်နေဆဲဖြစ်၏။

*